

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 17ης Σεπτεμβρίου 1998 *

Στην υπόθεση Τ-50/96,

Primex Produkte Import-Export GmbH & Co. KG, εταιρία γερμανικού δικαίου, με έδρα το Bad Hombourg (Γερμανία),

Gebr. Kruse GmbH, εταιρία γερμανικού δικαίου, με έδρα το Αμβούργο (Γερμανία),

Interporc Im- und Export GmbH, εταιρία γερμανικού δικαίου, με έδρα το Αμβούργο,

εκπροσωπούμενες από τον Georg M. Berrisch, δικηγόρο Αμβούργου και Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Guy Harles, 8-10, rue Mathias Hardt,

προσφεύγουσες,

υποστηριζόμενες από το

Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, εκπροσωπούμενο αρχικώς μεν από τη Stéphanie Ridley, του Treasury Solicitor's Department, στη συνέχεια δε από τον John E. Collins, της ίδιας υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον David Anderson, barrister, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία του Ηνωμένου Βασιλείου, 14, boulevard Roosevelt,

παρεμβαίνον,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Götz zur Hausen, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 26ης Ιανουαρίου 1996, έγγραφο Κ(96) 180 τελικό, αποδέκτης της οποίας ήταν η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και η οποία αφορούσε αίτηση διαγραφής εισαγωγικών δασμών,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, R. M. Moura Ramos και P. Mengozzi, δικαστές,

γραμματέας: A. Mair, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 31ης Μαρτίου 1998,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Κανονιστικό πλαίσιο

- 1 Το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1430/79 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουλίου 1979, περί της επιστροφής ως αχρεωστήτως εισπραχθέντων ή της διαγραφής χρέους εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/015, σ. 162, στο εξής: κανονισμός 1430/79), όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, παράγραφος 6, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3069/86 του Συμβουλίου, της 7ης Οκτωβρίου 1986 (ΕΕ L 286, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 3069/86), ορίζει τα εξής:

«Η επιστροφή ή η διαγραφή εισαγωγικών δασμών είναι δυνατή σε ειδικές περιπτώσεις (...) οι οποίες προκύπτουν από περιστάσεις κατά τις οποίες δεν υπήρξε ούτε προφανής αμέλεια ούτε δόλος εκ μέρους του ενδιαφερομένου.»

- 2 Το άρθρο 4, σημείο 2, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΟΚ) 3799/86 της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1986, που καθορίζει τις διατάξεις εφαρμογής των άρθρων 4α, 6α, 11α και 13 του κανονισμού 1430/79 (ΕΕ L 352, σ. 19, στο εξής: κανονισμός 3799/86), ορίζει ως μη συνιστώσα αφ' εαυτής ειδική περίπτωση, υπό την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, την «προσκόμιση, έστω και με καλή πίστη, για τη χορήγηση προτιμησησιακής δασμολογικής μεταχείρισης για εμπορεύματα που διασαφήθηκαν για να τεθούν σε ελεύθερη κυκλοφορία, εγγράφων τα οποία εκ των υστέρων αποδείχθηκαν ότι είναι ψευδή, πλαστογραφημένα ή δεν ίσχυαν για τη χορήγηση αυτής της προτιμησησιακής δασμολογικής μεταχείρισης».
- 3 Το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1697/79 του Συμβουλίου, της 24ης Ιουλίου 1979, περί της εκ των υστέρων εισπράξεως εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που δεν κατέστησαν απαιτητοί από τον φορολογούμενο,

για εμπορεύματα που διασαφήθηκαν σε τελωνειακό καθεστώς συνεπαγόμενο την υποχρέωση καταβολής τέτοιων δασμών (ΕΕ L 197, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 1697/79), ορίζει τα εξής:

«Οι αρμόδιες αρχές δύνανται να μην προβαίνουν σε ενέργειες εισπράξεως εκ των υστέρων ποσού εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που δεν καταβλήθηκε συνεπεία λάθους αυτών των ιδίων των αρμοδίων αρχών που λογικά δεν ηδύνατο να ανακαλυφθεί από τον φορολογούμενο ο οποίος, από μέρους του, ενήργησε καλοπίστως και τήρησε όλες τις διατάξεις που προβλέπονται από την ισχύουσα νομοθεσία, όσον αφορά την κατάθεση της τελωνειακής διασαφήσεως (...).»

- 4 Στις 12 Οκτωβρίου 1992 το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2913/92, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1, στο εξής: τελωνειακός κώδικας), ο οποίος τέθηκε σε εφαρμογή την 1η Ιανουαρίου 1994. Το άρθρο 251, παράγραφος 1, του τελωνειακού κώδικα κατάργησε, μεταξύ άλλων, τους κανονισμούς 1430/79 και 1697/79.
- 5 Ο κανονισμός 3799/86 καταργήθηκε με το άρθρο 913 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού 2913/92 (ΕΕ L 253, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 2454/93), από 1ης Ιανουαρίου 1994, οπότε τέθηκε σε εφαρμογή ο κανονισμός 2454/93.
- 6 Το άρθρο 907 του τελευταίου αυτού κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Μετά από διαβουλεύσεις με ομάδα εμπειρογνομόνων που απαρτίζεται από αντιπροσώπους όλων των κρατών μελών που συνέρχονται στο πλαίσιο της επιτροπής για να εξετάσουν τη συγκεκριμένη περίπτωση, η Επιτροπή αποφασίζει είτε ότι η εκάστοτε εξεταζόμενη περίπτωση δικαιολογεί την επιστροφή ή τη διαγραφή είτε ότι δεν τη δικαιολογεί.

Η απόφαση πρέπει να λαμβάνεται εντός προθεσμίας έξι μηνών από την ημερομηνία παραλαβής από την Επιτροπή του φακέλου που αναφέρεται στο άρθρο 905, παράγραφος 2. Όταν η Επιτροπή υποχρεώνεται να ζητήσει από το κράτος μέλος συμπληρωματικά πληροφοριακά στοιχεία για να μπορέσει να αποφανθεί, η προθεσμία των έξι μηνών παρατείνεται κατά το διάστημα που μεσολάβησε από την ημερομηνία αποστολής από την Επιτροπή της αίτησης συμπληρωματικών στοιχείων μέχρι την ημερομηνία παραλαβής αυτών των στοιχείων από την Επιτροπή.»

- 7 Το άρθρο 909 του εν λόγω κανονισμού ορίζει ότι:

«Εάν η Επιτροπή δεν λάβει απόφαση εντός της προθεσμίας που αναφέρεται στο άρθρο 907 ή δεν κοινοποιήσει καμιά απόφαση στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος εντός της προθεσμίας που αναφέρεται στο άρθρο 908, η τελωνειακή αρχή απόφασης δίνει ευνοϊκή συνέχεια στην αίτηση επιστροφής ή διαγραφής.»

- 8 Το άρθρο 904 ορίζει ότι:

«Η (...) διαγραφή εισαγωγικών δασμών δεν εγκρίνεται όταν, κατά περίπτωση, ο μόνος λόγος υποστήριξης της αίτησης (...) διαγραφής συνίσταται:

(...)

- γ) στην προσκόμιση, έστω και με καλή πίστη, για τη χορήγηση προτιμησιακής δασμολογικής μεταχείρισης για εμπορεύματα που διασαφήθηκαν για να τεθούν σε ελεύθερη κυκλοφορία, εγγράφων τα οποία εκ των υστέρων αποδείχθηκε ότι ήταν ψευδή, πλαστογραφημένα ή δεν ίσχυαν για τη χορήγηση αυτής της προτιμησιακής δασμολογικής μεταχείρισης.»

Ιστορικό της διαφοράς

- 9 Κατά τη διάρκεια των ετών 1991 και 1992, οι εισαγωγές βοείου κρέατος εκλεκτής ποιότητας προελεύσεως Αργεντινής υπέκειντο, στο πλαίσιο του Κοινού Δασμολογίου [βλ. τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2658/87 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1987, για τη δασμολογική και στατιστική ονοματολογία και το κοινό δασμολόγιο (ΕΕ L 256, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε στη συνέχεια], σε δασμό 20 %.
- 10 Επιπλέον του δασμού αυτού επιβαλλόταν και εισφορά κατά την εισαγωγή. Το ύψος της εισφοράς καθοριζόταν κατά τακτά διαστήματα από την Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 12 του κανονισμού (ΕΟΚ) 805/68 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1968, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα του βοείου κρέατος (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/003, σ. 72, όπως τροποποιήθηκε στη συνέχεια). Κατά τις επίδικες εισαγωγές, η εισφορά αυτή ανερχόταν σε 10 γερμανικά μάρκα (DM) ανά χιλιόγραμμο.
- 11 Από το 1980 όμως η Κοινότητα ήταν υποχρεωμένη, στο πλαίσιο της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου (ΓΣΔΕ), να ανοίγει ετήσια κοινοτική δασμολογική ποσόστωση απαλλασσόμενη της εισφοράς κατά την εισαγωγή βοείου κρέατος προελεύσεως, μεταξύ άλλων, Αργεντινής.
- 12 Συμμορφούμενο με τις υποχρεώσεις αυτές, το Συμβούλιο εξέδωσε, όσον αφορά τα έτη 1991 και 1992, τους κανονισμούς (ΕΟΚ) 3840/90, της 20ής Δεκεμβρίου 1990 (ΕΕ L 367, σ. 6), και 3668/91, της 11ης Δεκεμβρίου 1991 (ΕΕ L 349, σ. 3), για το άνοιγμα κοινοτικής δασμολογικής ποσόστωσης για τα βόεια κρέατα εκλεκτής ποιότητας (καλουμένης «Hilton beef»), νωπά, διατηρημένα με απλή ψύξη ή καταψυγμένα που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 0201 και 0202, καθώς και για τα προϊόντα που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 0206 10 95 και 0206 29 91 (στο εξής: βόειο κρέας Hilton). Για το εισαγόμενο στο πλαίσιο της ποσοστώσεως αυτής κρέας (στο εξής: ποσόστωση Hilton) έπρεπε να καταβληθεί μόνον ο ισχύων δασμός του Κοινού Δασμολογίου, ο οποίος καθορίστηκε σε 20 % (άρθρο 1, παράγραφος 2, εκάστου των εν λόγω κανονισμών).

- 13 Εξάλλου, για τα ίδια δύο έτη, το Συμβούλιο εξέδωσε τους κανονισμούς (ΕΟΚ) 2329/91, της 25ης Ιουλίου 1991 (ΕΕ L 214, σ. 1), και 1158/92, της 28ης Απριλίου 1992 (ΕΕ L 122, σ. 5), που ανοίγουν αυτοτελώς μια έκτακτη ποσόστωση για εισαγωγή βοείων κρεάτων εκλεκτής ποιότητας, νωπών, διατηρημένων με απλή ψύξη ή κατεψυγμένων που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 0201 και 0202 καθώς και των προϊόντων που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 0206 10 95 και 0206 29 91. Με τους εν λόγω κανονισμούς, αυξήθηκαν οι ποσότητες που μπορούσαν να εισαχθούν στο πλαίσιο της ποσοστώσεως Hilton.
- 14 Τέλος, για το ίδιο χρονικό διάστημα, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3884/90, της 27ης Δεκεμβρίου 1990, περί θεσπίσεως των λεπτομερειών εφαρμογής των καθεστώτων εισαγωγής που προβλέπονται από τους κανονισμούς του Συμβουλίου (ΕΟΚ) 3840/90 και (ΕΟΚ) 3841/90 στον τομέα του βοείου κρέατος (ΕΕ L 367, σ. 129), και τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3743/91, της 18ης Δεκεμβρίου 1991, περί θεσπίσεως των λεπτομερειών εφαρμογής των καθεστώτων εισαγωγής που προβλέπονται από τους κανονισμούς του Συμβουλίου (ΕΟΚ) 3668/91 και (ΕΟΚ) 3669/91 στον τομέα του βοείου κρέατος (ΕΕ L 352, σ. 36) (στο εξής: εκτελεστικοί κανονισμοί).
- 15 Συνεπώς, δυνάμει της ποσοστώσεως Hilton, ορισμένες ποσότητες βοείου κρέατος Hilton προελεύσεως Αργεντινής μπορούσαν να εισαχθούν στην Κοινότητα άνευ εισφοράς. Η παροχή του πλεονεκτήματος αυτού προϋπέθετε την προσκόμιση, κατά την εισαγωγή, ενός πιστοποιητικού γνησιότητας χορηγούμενου από τον αρμόδιο για την έκδοσή του οργανισμό της χώρας εξαγωγής.
- 16 Μέχρι το τέλος του 1991, αρμόδια για τη χορήγηση των πιστοποιητικών γνησιότητας στην Αργεντινή ήταν η Junta Nacional de Carnes (εθνική ένωση κρεάτων). Περὶ το τέλος του έτους 1991 ή την αρχή του 1992 η χορήγηση των πιστοποιητικών γνησιότητας ανατέθηκε στη Secretaría de Agricultura, Ganadería y Pesca (γραμματεία γεωργίας, κτηνοτροφίας και αλιείας). Μόνο στους αναγνωρισμένους από τις αρχές της Αργεντινής εξαγωγείς βοείου κρέατος χορηγούνταν τα εν λόγω πιστοποιητικά γνησιότητας.

- 17 Η Επιτροπή, αφότου πληροφορήθηκε το 1993 ότι υπήρχε κίνδυνος πλαστογραφήσεως των πιστοποιητικών γνησιότητας, άρχισε σχετικές έρευνες σε συνεργασία με τις αρχές της Αργεντινής.
- 18 Υπάλληλοι της Επιτροπής μετέβησαν επανειλημμένως στην Αργεντινή για τη διεξαγωγή ερευνών σε συνεργασία με τους εθνικούς δημοσίους υπαλλήλους.
- 19 Μια πρώτη αποστολή πραγματοποιήθηκε κατά το διάστημα από 8 έως 19 Νοεμβρίου 1993. Το αποτέλεσμα της αποστολής αυτής καταχωρίστηκε σε μια έκθεση της 24ης Νοεμβρίου 1993 (στο εξής: έκθεση του 1993), με την οποία επιβεβαιώθηκε η ύπαρξη παρατυπιών.
- 20 Σύμφωνα με την έκθεση αυτή, οι αρχές της Αργεντινής διερωτήθηκαν γιατί αυτές οι παρατυπίες δεν είχαν εντοπισθεί κατά την εισαγωγή του βοείου κρέατος Hilton στην Κοινότητα. Στο σημείο 11 της εκθέσεως αναγράφονται τα εξής: «(...) οι αρχές της Αργεντινής υπογράμμισαν ότι, εδώ και πολλά έτη, διαβίβαζαν στις αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής (ΓΔ VI), κατά το μάλλον ή ήττον τακτικά, κατάσταση όλων των πιστοποιητικών γνησιότητας [για το βόειο κρέας Hilton] που είχαν εκδοθεί κατά τις δέκα προηγούμενες ημέρες, επισημαίνοντας ορισμένα στοιχεία, όπως το όνομα του Αργεντινού εξαγωγέα και του παραλήπτη εντός της Κοινότητας, το μεικτό και το καθαρό βάρος κ.λπ. Βάσει της καταστάσεως αυτής, θα ήταν εύκολο, κατά τους συνομιλητές μας, να συγκριθούν τα εν λόγω στοιχεία με τα αναγραφόμενα στα υποβαλλόμενα κατά την εισαγωγή των επιμάχων προϊόντων πιστοποιητικά και να εντοπισθούν όσα δεν ανταποκρίνονταν στα αναγραφόμενα στην κατάσταση στοιχεία.»
- 21 Η δεύτερη αποστολή στην Αργεντινή πραγματοποιήθηκε κατά το διάστημα από 19 Απριλίου μέχρι 6 Μαΐου 1994. Σύμφωνα με την από 17 Αυγούστου 1994 έκθεση της αποστολής αυτής (στο εξής: συνθετική έκθεση), πλέον των 460 αργεντινών πιστοποιητικών γνησιότητας που υποβλήθηκαν το 1991 και το 1992 ήσαν πλαστογραφημένα.

- 22 Οι προσφεύγουσες επιχειρήσεις Primex Produkte Import-Export GmbH & Co. KG (στο εξής: Primex), Gebr. Kruse GmbH (στο εξής: Gebr. Kruse) και Interporc Im- und Export GmbH (στο εξής: Interporc) είναι γερμανικές εταιρίες οι οποίες δραστηριοποιούνται, κυρίως, στον τομέα της εισαγωγής κρέατος και παραγώγων προϊόντων κρέατος. Από πολλών ετών προβαίνουν επίσης στην εισαγωγή κρέατος στο πλαίσιο της ποσοστώσεως Hilton.
- 23 Κατά τη θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία εντός της Κοινότητας του εισαγομένου από τις προσφεύγουσες βοείου κρέατος, τους χορηγούνταν, κατόπιν προσκομίσσεως πιστοποιητικών γνησιότητας, απαλλαγή από τις εισφορές, στο πλαίσιο των δασμολογικών ποσοστώσεων που είχαν ανοιγεί.
- 24 Μετά τη διαπίστωση των προαναφερθεισών πλαστογραφιών, οι γερμανικές αρχές ζήτησαν από τις προσφεύγουσες την εκ των υστέρων καταβολή εισαγωγικών δασμών. Μεταξύ της 3ης Μαρτίου και της 10ης Ιουνίου 1994, τους απεστάλησαν καταλογιστικές πράξεις για ποσά ανερχόμενα, αντιστοίχως, σε 90 975,30 DM (Primex), 174 286,46 DM (Gebr. Kruse) και 99 966,63 DM (Interporc).
- 25 Κατόπιν αυτού, με επιστολές της 1ης Φεβρουαρίου, της 24ης Φεβρουαρίου και της 22ας Μαρτίου 1995, οι προσφεύγουσες ζήτησαν από τις αρμόδιες γερμανικές τελωνειακές αρχές τη διαγραφή των εισαγωγικών δασμών (στο εξής: αιτήσεις διαγραφής). Οι αιτήσεις αυτές αιτιολογήθηκαν με υπομνήματα της 6ης Απριλίου 1995. Δυνάμει της εθνικής νομοθεσίας ζήτησαν, επίσης, και έλαβαν παράταση της προθεσμίας πληρωμής.
- 26 Οι αιτήσεις διαγραφής διαβιβάστηκαν στο Ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομικών. Το υπουργείο ζήτησε από την Επιτροπή να αποφανθεί περί του αν η διαγραφή των δασμών ήταν δικαιολογημένη δυνάμει του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79. Η αίτησή του υποβλήθηκε με επιστολές οι οποίες παρελήφθησαν από την Επιτροπή αντιστοίχως την 1η Αυγούστου (υπόθεση REM 8/95, Primex) και 21 Αυγούστου 1995 (υποθέσεις REM 11/95, Gebr. Kruse, και REM 12/95, Interporc).

- 27 Στις 4 Δεκεμβρίου 1995 ομάδα πραγματογνωμόνων, απαρτιζόμενη από αντι-προσώπους όλων των κρατών μελών, συνήλθε για να γνωμοδοτήσει επί του βασίμου των αιτήσεων διαγραφής των εισαγωγικών δασμών, σύμφωνα με το άρθρο 907 του κανονισμού 2454/93.
- 28 Με απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 1996, αποδέκτης της οποίας ήταν η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, η Επιτροπή έκρινε ότι οι αιτήσεις διαγραφής δεν ήταν δικαιολογημένες (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση). Οι προσφεύγουσες έλαβαν γνώση της αποφάσεως στις 7 Φεβρουαρίου 1996.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 29 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 12 Απριλίου 1996, οι προσφεύγουσες άσκησαν προσφυγή με την οποία ζητούν την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 30 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 25 Ιουνίου 1996 ζήτησαν, δυνάμει των άρθρων 64, παράγραφος 4, και 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, να υποχρεώσει το Πρωτοδικείο την Επιτροπή να καταθέσει ορισμένα έγγραφα κρινόμενα λυσιτελή για την επίλυση της διαφοράς.
- 31 Με χωριστή πράξη που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 4 Ιουλίου 1996, η Επιτροπή ζήτησε από το Πρωτοδικείο να απορρίψει την αίτηση διεξαγωγής αποδείξεων.
- 32 Ενδιαμέσως, με επιστολή της 23ης Φεβρουαρίου 1996, η Interporc ζήτησε από την Επιτροπή να της επιτρέψει την πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα σχετικά με τον έλεγχο των εισαγωγών βοείου κρέατος Hilton δυνάμει της αποφάσεως 94/90/ΕΚΑΧ, ΕΚ, Euratom, της Επιτροπής, της 8ης Φεβρουαρίου 1994, σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα της Επιτροπής (ΕΕ L 46, σ. 58).

- 33 Οι γενικοί διευθυντές της ΓΔ VI της γενικής διεύθυνσεως τελωνείων και έμμεσης φορολογίας (ΓΔ XXI) απέρριψαν, κατά μέγα μέρος, το αίτημα προσβάσεως στα έγγραφα, με επιστολές της 22ας και της 25ης Μαρτίου 1996. Με επιστολή της 27ης Μαρτίου 1996, η Interporc επιβεβαίωσε το από 23 Φεβρουαρίου 1996 αίτημά της. Με απόφαση της 29ης Μαΐου 1996, ο Γενικός Γραμματέας της Επιτροπής απέρριψε το επιβεβαιωτικό αυτό αίτημα.
- 34 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 9 Αυγούστου 1996, η Interporc άσκησε προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως της 29ης Μαΐου 1996. Με απόφαση της 6ης Φεβρουαρίου 1998, T-124/96, Interporc κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-231), το Πρωτοδικείο ακύρωσε την απόφαση της Επιτροπής της 29ης Μαΐου 1996, λόγω ελλιπούς αιτιολογίας.
- 35 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 8 Οκτωβρίου 1996, το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας ζήτησε να του επιτραπεί να παρέμβει υπέρ των προσφευγουσών. Με διάταξη της 30ής Ιανουαρίου 1997, ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος δέχθηκε το αίτημα αυτό.
- 36 Με απόφαση του Πρωτοδικείου της 2ας Ιουλίου 1997, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο πρώτο τμήμα, στο οποίο ανατέθηκε, ως εκ τούτου, η υπόθεση.
- 37 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Πάντως, με έγγραφο της 15ης Δεκεμβρίου 1997, κάλεσε τους διαδίκους να προσκομίσουν ορισμένα έγγραφα και να απαντήσουν γραπτώς σε ορισμένες ερωτήσεις. Η Επιτροπή και οι προσφεύγουσες ανταποκρίθηκαν στην πρόσκληση αυτή με έγγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 13 και στις 14 Ιανουαρίου 1998, αντιστοίχως.

- 38 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει την προσβαλλομένη απόφαση·
  - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 39 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει την προσφυγή·
  - να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.
- 40 Το Ηνωμένο Βασίλειο, παρεμβαίνον, ζητεί από το Πρωτοδικείο να ακυρώσει την προσβαλλομένη απόφαση.

Επί της ουσίας

- 41 Προς στήριξη των προσφυγής τους, οι προσφεύγουσες προβάλλουν κυρίως πέντε λόγους ακυρώσεως, που αναφέρονται, πρώτον, σε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, δεύτερον, σε παραβίαση ουσιώδους τύπου, καθόσον η Επιτροπή δεν παρέσχε στον εκπρόσωπο της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας τη δυνατότητα να αναπτύξει προφορικά τις παρατηρήσεις του κατά τη συνεδρίαση της ομάδας πραγματογνωμόνων απαρτιζομένης από εκπροσώπους των κρατών μελών, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 4 Δεκεμβρίου 1995, τρίτον, σε παράβαση του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, τέταρτον, σε παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και, πέμπτον, σε ανεπάρκεια αιτιολογίας. Κατά την προφορική διαδικασία παραιτήθηκαν από έναν άλλο λόγο ακυρώσεως που είχε αρχικώς προβληθεί και ο οποίος αναφερόταν στο ότι η Επιτροπή στήριξε την προσβαλλόμενη απόφαση σε εσφαλμένη νομική βάση.

Επί του πρώτου λόγου που αναφέρεται στην προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 42 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πάσχει διαδικαστική πλημμέλεια καθόσον δεν τους παρασχέθηκε η δυνατότητα να αναπτύξουν προφορικά τις παρατηρήσεις τους και τα αμυντικά τους μέσα απ' ευθείας ενώπιον της Επιτροπής.
- 43 Από τη νομολογία προκύπτει ότι ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας στο πλαίσιο παντός είδους διαδικασίας κινουμένης κατά προσώπου και ικανής να καταλήξει σε βλαπτική για το πρόσωπο αυτό πράξη αποτελεί θεμελιώδη αρχή του κοινοτικού δικαίου και πρέπει να διασφαλίζεται, ακόμα και όταν ελλείπει οποιαδήποτε κανονιστική ρύθμιση σχετική με την εν λόγω διαδικασία (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Ιουνίου 1994, C-135/92, Fiskano κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-2885, σκέψη 39).
- 44 Εξάλλου, τα δικαιώματα άμυνας περιλαμβάνουν όχι μόνον το δικαίωμα εκφράσεως γνώμης, αλλά και το δικαίωμα ενημερώσεως, πριν από τη λήψη της αποφάσεως, επί όλων των σημαντικών πραγματικών περιστατικών (απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Ιουνίου 1991, C-49/88, Al-Jubail Fertilizer κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1991, σ. I-3187), καθώς και επί των νομικών επιχειρημάτων επί των οποίων η Επιτροπή προτίθεται να στηρίξει την απόφασή της. Στην προκειμένη περίπτωση, όμως, η τελική έκθεση κοινοποιήθηκε μετά την περάτωση της διοικητικής διαδικασίας, καίτοι η Επιτροπή στηρίχθηκε, προφανώς, στην εν λόγω έκθεση προκειμένου να διαπιστώσει την έλλειψη επιμέλειας εκ μέρους των προσφευγουσών.
- 45 Η Επιτροπή υποβαθμίζει τη σημασία των διαδικαστικών εγγυήσεων όταν διατυπώνει την παρατήρηση ότι αποσκοπούν αποκλειστικά στην ενημέρωση της αρμόδιας για την έκδοση της αποφάσεως αρχής επί των πραγματικών περιστατικών και των επιχειρημάτων που ο αιτών θεωρεί κρίσιμα. Είναι επίσης σημαντικό για τις προσφεύγουσες να έχουν πλήρη γνώση των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών, ώστε να μπορέσουν αποτελεσματικώς να στηρίξουν τις αιτήσεις διαγραφής.

- 46 Βεβαίως, το Δικαστήριο έχει κρίνει σύμφωνους με το κοινοτικό δίκαιο τους προγενέστερους διαδικαστικούς κανόνες που δεν παρείχαν στους υποχρέους καμία δυνατότητα ακροάσεως από την Επιτροπή (απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Νοεμβρίου 1984, 98/83 και 230/83, Van Gend & Loos και Expeditiebedrijf Wim Bosman κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 3763). Πάντως, πρέπει να τονισθεί ότι στο άρθρο ΣΤ, παράγραφος 2, της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, το οποίο θεσπίστηκε εν τω μεταξύ, ορίζεται μεταξύ άλλων ότι η Ένωση σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα, όπως κατοχυρώνονται με την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, της 4ης Νοεμβρίου 1950. Η παρούσα διαδικασία, όμως, δεν είναι σύμφωνη προς το άρθρο 6 αυτής της Συμβάσεως και ειδικότερα προς την παράγραφο 3, στοιχείο γ', αυτού, κατά την οποία έκαστος δικαιούται «να υπερασπίζεται τον εαυτό του». Συνεπώς, κακώς η Επιτροπή στηρίχθηκε στην απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Ιουλίου 1993, C-121/91 και C-122/91, CT Control (Rotterdam) και JCT Benelux κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-3873, σκέψη 52), δεδομένου ότι η νομολογία αυτή δεν ανταποκρίνεται πλέον στην παρούσα κατάσταση του κοινοτικού δικαίου.
- 47 Η τήρηση της αρχής των δικαιωμάτων άμυνας επιβάλλεται στην παρούσα υπόθεση για τον πρόσθετο λόγο ότι η Επιτροπή ενήργησε και ως δικαστής και ως διάδικος. Πράγματι, εκτίμησε η ίδια την έκταση της υπαίτιας συμπεριφοράς της και των συνεπειών που απορρέουν από αυτήν.
- 48 Η Επιτροπή αμφισβητεί ότι προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας. Υπενθυμίζει ότι οι διαδικαστικοί κανόνες δεν προβλέπουν, επί του παρόντος, τη συμμετοχή του υποχρέου στη διοικητική διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής. Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο, με την απόφασή του της 9ης Νοεμβρίου 1995, T-346/94, France-aviation κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-2841), δεν επέκρινε ούτε έκρινε ανεπαρκείς τις διατάξεις του κανονισμού 2454/93.
- 49 Όπως διαπίστωσε το Δικαστήριο στην προαναφερθείσα απόφασή του CT Control (Rotterdam) και JCT Benelux κατά Επιτροπής (σκέψη 52), η εφαρμοζόμενη στον τομέα των δασμών αντιντάμπινγκ διαδικασία διαφέρει ουσιωδώς από τη διαδικασία που ακολουθείται στον τομέα της διαγραφής εισαγωγικών δασμών. Επομένως, δεν μπορεί να γίνει επίκληση των δικαιωμάτων που αφορούν διαδικασίες αντιντάμπινγκ προκειμένου να διατυπωθούν επικρίσεις κατά των εφαρμοστέων εν προκειμένω κανόνων διαδικασίας.

- 50 Κατόπιν της ανωτέρω διευκρινίσεως, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, αντιθέτως προς την κατάσταση που εξετάστηκε στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προαναφερθείσα απόφαση *France-aviation* κατά Επιτροπής, η προσβαλλομένη απόφαση στηρίχθηκε σε πλήρη φάκελο. Πράγματι, τόσο η Επιτροπή όσο και τα μέλη της ομάδας πραγματογνωμόνων που προβλέπει το άρθρο 907 του κανονισμού 2454/93 είχαν στη διάθεσή τους όχι μόνον τον φάκελο που διαβιβάστηκε από το οικείο κράτος μέλος, αλλά και τις αιτήσεις διαγραφής συνοδευόμενες από τα δικαιολογητικά τους.
- 51 Σύμφωνα με τις επιταγές που απορρέουν από τη νομολογία, όλα τα στοιχεία που οι ίδιες οι προσφεύγουσες έκριναν ουσιώδη περιλαμβάνονταν στον φάκελο κατά τον χρόνο της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως [απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Μαρτίου 1983, 294/81, *Control Data Belgium* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 911, και προαναφερθείσες αποφάσεις *Van Gend & Loos* και *Expeditiebedrijf Wim Bosman* κατά Επιτροπής, σκέψη 9, και *CT Control* (Rotterdam) και *JCT Benelux* κατά Επιτροπής, σκέψη 48].
- 52 Κατά την Επιτροπή, οι προσφεύγουσες παραγνωρίζουν, προβάλλουσες αυτόν τον λόγο ακυρώσεως, τη λειτουργία των διαδικαστικών εγγυήσεων στον τομέα της διαγραφής εισαγωγικών δασμών. Μοναδικός σκοπός αυτών των εγγυήσεων είναι να καταστήσουν γνωστά στην Επιτροπή τα πραγματικά περιστατικά και τα επιχειρήματα που ο αιτών κρίνει ουσιώδη προκειμένου να θεμελιώσει την αίτηση διαγραφής, και όχι να γνωστοποιήσουν στον αιτούντα στοιχεία επί των οποίων η Επιτροπή μπορεί, στη συνέχεια, να στηρίξει την απόφασή της.
- 53 Βεβαίως, ο υπόχρεος πρέπει να έχει τη δυνατότητα να λάβει θέση επί των εγγράφων που έλαβε υπόψη της η Επιτροπή για την έκδοση της αποφάσεώς της (απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Νοεμβρίου 1991, C-269/90, *Technische Universität München*, Συλλογή 1991, σ. I-5469, σκέψη 25, και προαναφερθείσα απόφαση *France-aviation* κατά Επιτροπής, σκέψη 32). Πάντως, αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει επίσης να έχει τη δυνατότητα να λάβει θέση και επί εγγράφων διαφορετικών από εκείνα στα οποία στηρίχθηκε η Επιτροπή προκειμένου να λάβει την προσβαλλόμενη απόφαση.

- 54 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι η Επιτροπή παρεμβαίνει τόσο ως δικαστής όσο και ως διάδικος, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι είναι απολύτως φυσιολογικό να αποφαινεται μια διοικητική αρχή ως προς το αν πρέπει να προχωρήσει στην εισπραξη δασμών.
- 55 Τέλος, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι ο δικηγόρος των προσφευγουσών, πριν από τη λήψη της προσβαλλομένης αποφάσεως, επανειλημμένως αντάλλαξε απόψεις με τις υπηρεσίες της για την υπόθεση.
- 56 Επομένως, ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 57 Πρέπει κατ' αρχάς να επισημανθεί ότι η διοικητική διαδικασία που ακολουθείται στον τελωνειακό τομέα για τη διαγραφή των εισαγωγικών δασμών περιλαμβάνει δύο αυτοτελή στάδια. Το πρώτο διεξάγεται σε εθνικό επίπεδο. Ο υπόχρεος πρέπει να υποβάλει την αίτηση διαγραφής στην εθνική διοικητική αρχή. Αν η αρχή αυτή φρονεί ότι δεν υπάρχει λόγος εγκρίσεως της διαγραφής, μπορεί, κατά την κανονιστική ρύθμιση, να λάβει σχετική απόφαση χωρίς να υποβάλει την αίτηση στην κρίση της Επιτροπής. Η απόφαση αυτή μπορεί να υποβληθεί στον έλεγχο των εθνικών δικαστηρίων. Αντιθέτως, αν η εθνική διοικητική αρχή είτε διατηρεί αμφιβολίες ως προς τη διαγραφή είτε πιστεύει ότι πρέπει να εγκριθεί η διαγραφή, πρέπει να υποβάλει την αίτηση στην κρίση της Επιτροπής προς έκδοση αποφάσεως. Το δεύτερο στάδιο της διαδικασίας εκτυλίσσεται σε κοινοτικό επίπεδο, δεδομένου ότι οι εθνικές αρχές διαβιβάζουν τον φάκελο του υποχρέου στην Επιτροπή. Η Επιτροπή, κατόπιν διαβουλεύσεως με ομάδα πραγματογνωμόνων που απαρτίζεται από αντιπροσώπους όλων των κρατών μελών, λαμβάνει στη συνέχεια απόφαση επί του αν είναι δικαιολογημένη η αίτηση διαγραφής.
- 58 Ο κανονισμός 2454/93 προβλέπει μόνον επαφές, αφενός, μεταξύ του ενδιαφερομένου και της εθνικής διοικήσεως και, αφετέρου, μεταξύ αυτής και της Επιτροπής (προαναφερθείσα απόφαση France-aviation κατά Επιτροπής, σκέψη 30).

Συνεπώς, το οικείο κράτος μέλος είναι, κατά την ισχύουσα κανονιστική ρύθμιση, ο μόνος συνομιλητής της Επιτροπής. Οι περί διαδικασίας διατάξεις του κανονισμού 2454/93 δεν προβλέπουν, συγκεκριμένα, δικαίωμα του υποχρέου να ακουστεί κατά τη διοικητική διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής.

- 59 Ωστόσο, κατά παγία νομολογία, ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας, στο πλαίσιο οποιασδήποτε διαδικασίας η οποία κινείται κατά προσώπου και είναι ικανή να καταλήξει σε βλαπτική γι' αυτό πράξη, συνιστά θεμελιώδη αρχή του κοινοτικού δικαίου και πρέπει να διασφαλίζεται, ακόμη και εν απουσία ειδικής κανονιστικής ρυθμίσεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 24ης Οκτωβρίου 1996, C-32/95 P, Επιτροπή κατά Lisrestal κ.λπ., Συλλογή 1996, σ. I-5373, σκέψη 21, της 12ης Φεβρουαρίου 1992, C-48/90 και C-66/90, Κάτω Χώρες κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-565, σκέψη 44, και προαναφερθείσα απόφαση Fiskano κατά Επιτροπής, σκέψη 39).
- 60 Εν όψει της διακριτικής ευχέρειας που διαθέτει η Επιτροπή οσάκις εκδίδει απόφαση κατ' εφαρμογή της γενικής ρήτηρας επεικειάς που προβλέπει το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79, ο σεβασμός του δικαιώματος ακροάσεως πρέπει κατά μείζονα λόγο να διασφαλίζεται στο πλαίσιο των διαδικασιών διαγραφής ή επιστροφής εισαγωγικών δασμών (προπαρατεθείσα απόφαση France-aviation κατά Επιτροπής, σκέψη 34, και, στο ίδιο πνεύμα, προπαρατεθείσα απόφαση Technische Universität München, σκέψη 14).
- 61 Η αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας επιτάσσει να παρέχεται η δυνατότητα σε κάθε πρόσωπο, κατά του οποίου μπορεί να ληφθεί βλαπτική απόφαση, να καταστήσει λυσιτελώς γνωστή την άποψή του, τουλάχιστον όσον αφορά τα εις βάρος του στοιχεία τα οποία λαμβάνει υπόψη της η Επιτροπή προς στήριξη της αποφάσεώς της (βλ. συναφώς προπαρατεθείσες αποφάσεις Επιτροπή κατά Lisrestal κ.λπ., σκέψη 21, και Fiskano κατά Επιτροπής, σκέψη 40).
- 62 Στον τομέα του ανταγωνισμού, από παγία νομολογία προκύπτει ότι αυτό τούτο το δικαίωμα προσβάσεως στον φάκελο της υποθέσεως συνδέεται στενά με την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας. Συγκεκριμένα, η πρόσβαση στον φάκελο εντάσσεται στις διαδικαστικές εγγυήσεις που αποσκοπούν στην

προστασία του δικαιώματος ακροάσεως (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 18ης Δεκεμβρίου 1992, T-10/92, T-11/92, T-12/92 και T-15/92, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2667, σκέψη 38, και της 29ης Ιουνίου 1995, T-36/91, ICI κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1847, σκέψη 69).

- 63 Η νομολογία αυτή πρέπει να εφαρμοστεί και στην προκειμένη περίπτωση. Συνεπώς, η αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας επιτάσσει όχι μόνο να δίδεται η δυνατότητα στον ενδιαφερόμενο να κάνει γνωστή λυσιτελώς την άποψή του ως προς την κρισιμότητα των πραγματικών περιστατικών, αλλά και να μπορεί να λάβει θέση, τουλάχιστον, επί των εγγράφων που έλαβε υπόψη του το κοινοτικό όργανο (προπαρατεθείσες αποφάσεις Technische Universität München, σκέψη 25, και France-aviation κατά Επιτροπής, σκέψη 32).
- 64 Εξάλλου, δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες προσάπτουν στην Επιτροπή σοβαρές παραβάσεις όσον αφορά τον έλεγχο της ποσοστώσεως Hilton, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι, προκειμένου να καταστεί αποτελεσματική η άσκηση του δικαιώματος ακροάσεως, η Επιτροπή υποχρεούται να παρέχει, κατόπιν αιτήσεως, τη δυνατότητα προσβάσεως σε όλα τα μη εμπιστευτικά διοικητικά έγγραφα που αφορούν την προσβαλλομένη απόφαση. Πράγματι, δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο να έχουν ενδιαφέρον για τις προσφεύγουσες τα έγγραφα που η Επιτροπή έκρινε επουσιώδη. Αν η Επιτροπή ήταν σε θέση να αποκλείει μονομερώς από τη διοικητική διαδικασία έγγραφα τα οποία ενδεχομένως είναι επιβλαβή γι' αυτήν, τούτο θα μπορούσε να αποτελέσει σοβαρή προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας του αιτούντος τη διαγραφή εισαγωγικών δασμών (βλ., στο ίδιο πνεύμα, προπαρατεθείσα απόφαση ICI κατά Επιτροπής, σκέψη 93).
- 65 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι το Ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομικών, στις γνωμοδοτήσεις του σχετικά με τις αιτήσεις διαγραφής, τις οποίες διατύπωσε κατά τη διαβίβαση των φακέλων στην Επιτροπή, κατέληξε ότι δεν είχε υπάρξει ούτε αμέλεια ούτε δόλος από πλευράς των προσφευγουσών.
- 66 Με την προσβαλλομένη απόφαση όμως, προσάπτεται για πρώτη φορά στις προσφεύγουσες ότι δεν επέδειξαν όλη την αναγκαία επιμέλεια, διότι δεν έλαβαν όλα τα αναγκαία μέτρα για την εξασφάλισή τους έναντι των αντισυμβαλλομένων και των διαμεσολαβητών τους στην Αργεντινή. Μεταξύ άλλων, οι

προσφεύγουσες δεν έλεγχαν άμεσα την κυκλοφορία των πιστοποιητικών γνησιότητας τα οποία ελάμβαναν (εικοστή δεύτερη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως), ενώ διέθεταν τα μέσα για να λάβουν προφυλάξεις (δέκατη έκτη αιτιολογική σκέψη).

- 67 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, με την προπαρατεθείσα απόφαση France-aviation κατά Επιτροπής (σκέψη 36), το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, οσάκις η Επιτροπή σκοπεύει να αποκλίνει από την άποψη των αρμοδίων εθνικών αρχών όσον αφορά το αν μπορεί να προσαφθεί στον ενδιαφερόμενο πρόδηλη αμέλεια, υποχρεούται να παράσχει σ' αυτόν τη δυνατότητα να εκφράσει την άποψή του επ' αυτού. Πράγματι, η απόφαση αυτή προϋποθέτει περίπλοκη νομική εκτίμηση η οποία μπορεί να γίνει μόνο βάσει όλων των ουσιωδών σχετικών πραγματικών στοιχείων.
- 68 Η νομολογία αυτή μπορεί να εφαρμοστεί και στην προκειμένη περίπτωση, μολονότι στις προσφεύγουσες προσάπτεται μόνον έλλειψη επιμέλειας. Πράγματι, η Επιτροπή στηρίχθηκε κυρίως στην αιτίαση αυτή για να απορρίψει τις αιτήσεις διαγραφής κατ' εφαρμογή του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, το οποίο εντούτοις απαιτεί την έλλειψη «προφανούς αμελείας» εκ μέρους του ενδιαφερομένου.
- 69 Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, η Επιτροπή δεν παρέσχε στις προσφεύγουσες τη δυνατότητα, ακόμα και στο πλαίσιο της ενώπιόν της διαδικασίας, να λάβουν θέση και να εκφράσουν λυσιτελώς την άποψή τους επί των αιτιάσεων που αναφέρονται σε έλλειψη επιμέλειας.
- 70 Καίτοι είναι αληθές ότι ο νομικός σύμβουλος των προσφευγουσών είχε συνομιλίες με τις υπηρεσίες της Επιτροπής, εντούτοις οι αιτιάσεις στις οποίες αναφέρονται η δέκατη έκτη και η εικοστή δεύτερη αιτιολογική σκέψη της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν αποτέλεσαν αντικείμενο συζητήσεων. Απαντώντας σε σχετικό ερώτημα του Πρωτοδικείου, οι προσφεύγουσες τόνισαν, χωρίς να τις αντικρούσει η Επιτροπή, ότι τα ζητήματα της έλλειψης επιμέλειας ή της επιδείξεως προφανούς αμελείας εκ μέρους των προσφευγουσών ή γενικώς των εισαγωγών δεν εθίγησαν κατά τις συζητήσεις αυτές.

- 71 Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση ελήφθη στο πλαίσιο διοικητικής διαδικασίας πάσχουσας παράβαση ουσιώδους τύπου.
- 72 Επομένως, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως που αναφέρεται στην παραβίαση δικαιωμάτων άμυνας είναι βάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου που αναφέρεται σε παράβαση του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79

Επιχειρήματα των προσφευγουσών και του παρεμβαίνοντος

- 73 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79, κρίνοντας ότι δεν συντρέχει στην προκειμένη περίπτωση «ειδική περίπτωση» κατά την έννοια αυτής της διατάξεως. Λαμβάνοντας την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή αγνόησε κυρίως την έκταση των δικών της βαρέων πταισμάτων ως προς την επιτήρηση των εισαγωγών στο πλαίσιο της ποσοτώσεως Hilton και τις εντεύθεν νομικές συνέπειες.
- 74 Καθόσον το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 συνιστά γενική ρήτρα επιείκειας, η είσπραξη εισαγωγικών δασμών πρέπει να περιορίζεται στις περιπτώσεις εκείνες στις οποίες η καταβολή αυτών των δασμών είναι δικαιολογημένη και συμβιβάζεται με τις θεμελιώδεις νομικές αρχές (απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Απριλίου 1993, C-250/91, Hewlett Packard France, Συλλογή 1993, σ. I-1819, σκέψη 46). Η Επιτροπή δεν διαθέτει κανένα περιθώριο εκτιμήσεως κατά την εφαρμογή του εν λόγω άρθρου 13 (βλ., όσον αφορά το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79, την απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Οκτωβρίου 1987, 314/85, Foto-Frost, Συλλογή 1987, σ. 4199, σκέψη 23).
- 75 Η Επιτροπή είχε την υποχρέωση να ελέγχει τις πραγματοποιούμενες στο πλαίσιο της ποσοτώσεως Hilton εισαγωγές. Η υποχρέωση αυτή απορρέει,

ιδίως, από τους εκτελεστικούς κανονισμούς. Πράγματι, το άρθρο 6, παράγραφος 1, καθενός των κανονισμών αυτών επέβαλε στα κράτη μέλη την υποχρέωση να ανακοινώνουν τακτικά στην Επιτροπή τις πραγματοποιούμενες στο πλαίσιο της ποσοστώσεως Hilton εισαγωγές. Μόνον η Επιτροπή μπορούσε να καθορίζει την πράγματι εισαγόμενη ποσότητα βοείου κρέατος Hilton και να μερμνά ώστε η ποσότητα αυτή να μην υπερβαίνει την ποσόστωση.

- 76 Οι προσφεύγουσες προσάπτουν παραβάσεις τόσο στην Επιτροπή όσο και στις αρχές της Αργεντινής.

— Παραβάσεις προσαπτόμενες στην Επιτροπή

- 77 Οι προσφεύγουσες προσάπτουν κυρίως στην Επιτροπή ότι δεν προέβη στη συνεχή απόσβεση κατά τη διάρκεια του έτους των ποσοτήτων που μπορούν να εισαχθούν στο πλαίσιο της ποσοστώσεως Hilton και ότι δεν συνέκρινε τις τακτικές ανακοινώσεις των κρατών μελών τις σχετικές με τις εισαγωγές βοείου κρέατος Hilton με τις αντίστοιχες δηλώσεις των αρχών της Αργεντινής τις σχετικές με τις εξαγωγές.
- 78 Εξάλλου, δεν διαβίβασε στις εθνικές αρχές ούτε τα ονόματα και τα δείγματα υπογραφών των εξουσιοδοτημένων για τη χορήγηση πιστοποιητικών γνησιότητας προσώπων, ούτε τα σχετικά με τις εξαγωγές από την Αργεντινή στοιχεία. Οι παραλείψεις αυτές δεν επέτρεψαν στις εθνικές αρχές να ελέγξουν αποτελεσματικά το κύρος των πιστοποιητικών γνησιότητας κατά τις επίμαχες εισαγωγές.
- 79 Εξάλλου, ήδη το 1989, η Επιτροπή ήταν σε θέση να διαπιστώσει σημαντικές υπερβάσεις της ποσοστώσεως. Αν είχε τότε ερευνήσει αυτές τις παρατυπίες, θα

ήταν δυνατή η αποφυγή εισαγωγής επιπλέον ποσοτήτων λόγω πλαστογραφήσεων πιστοποιητικών γνησιότητας κατά τα έτη 1991 και 1992.

- 80 Εξάλλου, η ίδια η Επιτροπή παραδέχθηκε αμέλειες ως προς τον έλεγχο της ποσοστώσεως. Προς στήριξη αυτού του ισχυρισμού, οι προσφεύγουσες στηρίζονται κυρίως στην έκθεση του 1993 και στο υπηρεσιακό σημείωμα του γενικού διευθυντή της ΓΔ VI, της 8ης Απριλίου 1994, προς τον γενικό διευθυντή της ΓΔ XXI, όπου αναγνωρίζονταν οι ελλείψεις του παλαιού συστήματος ελέγχου.
- 81 Οι παραλείψεις της Επιτροπής δημιούργησαν τις προϋποθέσεις που επέτρεψαν να λάβουν οι πλαστογραφίες τη σημερινή έκταση. Συνιστούν «ειδική περίπτωση» κατά την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79.

— Παραλείψεις προσαπτόμενες στις αρχές της Αργεντινής

- 82 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι και οι αρχές της Αργεντινής υπέπεσαν σε πταίσματα κατά την επιτήρηση και τον έλεγχο της εφαρμογής της ποσοστώσεως Hilton. Αφενός μεν χρησιμοποίησαν για την έκδοση πιστοποιητικών γνησιότητας έντυπα που δεν παρείχαν εγγυήσεις κατά των πλαστογραφήσεων, αφετέρου δε χορήγησαν εν λευκώ έντυπα στους εξαγωγείς της Αργεντινής. Επίσης, η μεταβίβαση αρμοδιοτήτων από τη Junta Nacional de Carnes στη Secretaría de Agricultura, Ganadería y Pesca είχε ως αποτέλεσμα τη δημιουργία συγχύσεως, για περίοδο αρκετών μηνών, ως προς τις αρμοδιότητες και τους τομείς ευθύνης, πράγμα που διευκόλυνε τις παρατυπίες.
- 83 Η Επιτροπή ευθύνεται για την πταισματική συμπεριφορά των αργεντινών αρχών καθόσον εν γνώσει της τους ανέθεσε τη διοικητική διαχείριση της ποσοστώσεως Hilton.

- 84 Αντιθέτως προς την άποψη που υποστηρίζει η Επιτροπή, η επίκληση του άρθρου 904, στοιχείο γ', του κανονισμού 2454/93 είναι εν προκειμένω αλυσιτελής. Πράγματι, οι προσφεύγουσες δεν στηρίζονται μόνο στο γεγονός ότι καλοπίστως υπέβαλαν τα πλαστογραφημένα πιστοποιητικά. Αντιθέτως, επικαλέστηκαν και μια σειρά από άλλα στοιχεία, όπως η πταισματική συμπεριφορά της Επιτροπής.
- 85 Οι πλαστογραφίες αυτές δεν εντάσσονται σε ένα φυσιολογικό εμπορικό κίνδυνο. Πεπλανημένως επικαλείται σχετικώς η Επιτροπή την απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Δεκεμβρίου 1980, 827/79, *Acampora* (Συλλογή 1980/III, σ. 455). Πράγματι, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση αυτή επρόκειτο για μία μόνον εισαγωγή, οπότε ευλόγως μπορούσε να προσαφθεί στην Επιτροπή ότι δεν διαπίστωσε τις συγκεκριμένες παρατυπίες. Αντιθέτως, στην παρούσα υπόθεση, οι παραλείψεις της Επιτροπής επέτρεψαν την εξακολούθηση των πλαστογραφιών επί σειρά ετών. Γι' αυτό τον λόγο, οι διαπιστωθείσες πλαστογραφίες βαίνουν πέραν του φυσιολογικού εμπορικού κινδύνου.
- 86 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή, με το υπόμνημα αντικρούσεως, επιχειρεί να προσθέσει αιτιολογικές σκέψεις και/ή να αντικαταστήσει την αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως με νέα αιτιολογία. Αφενός μεν, παρουσιάζει μια νέα νομική αιτιολογία, ως προς τις προϋποθέσεις που πρέπει να συντρέχουν για τη διαγραφή δασμών δυνάμει του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79. Αφετέρου δε, διατυπώνει κατά των προσφευγουσών νέες αιτιάσεις ως προς την ύπαρξη προφανούς αμέλειας κατά την έννοια αυτής της διατάξεως. Εφόσον δεν περιλαμβάνονται στην προσβαλλόμενη απόφαση, οι ισχυρισμοί αυτοί πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτοι.
- 87 Όσον αφορά την ουσία, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι πεπλανημένως η Επιτροπή εξομοιώνει την έννοια της «προφανούς αμέλειας», κατά το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79, προς την έννοια της καλής πίστεως κατά το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79. Ασφαλώς, ο επιδιωκόμενος και με τις δύο διατάξεις σκοπός είναι ο ίδιος. Εντούτοις, οι έννοιες αυτές δεν είναι ταυτόσημες, τουλάχιστον κατά το μέτρο που ο τομέας εφαρμογής της πρώτης διατάξεως είναι αισθητά ευρύτερος από τον τομέα εφαρμογής της δεύτερης (βλ. σχετικώς απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Δεκεμβρίου 1983, 283/82, *Schoellershammer* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 4219).

- 88 Εν πάση περιπτώσει, οι προσφεύγουσες αμφισβητούν την ύπαρξη προφανούς αμέλειας εκ μέρους τους. Ουδεμία αμφιβολία είχαν ως προς το κύρος των πιστοποιητικών γνησιότητας ούτε είχαν λόγους να τρέφουν σχετικώς αμφιβολίες, εφόσον δεν είχαν ενδείξεις ότι έγιναν παρατυπίες. Εξάλλου, δεν πρόκειται για μεμονωμένη περίπτωση, αλλά για πλαστογραφίες μεγάλης κλίμακας. Οι εμπλεκόμενες στις πλαστογραφίες επιχειρήσεις δεν παρέδωσαν κρέας εκλεκτής ποιότητας μόνο με πλαστογραφημένα πιστοποιητικά γνησιότητας. Τις περισσότερες φορές παρέδωσαν επίσης σημαντικές ποσότητες με γνήσια πιστοποιητικά.
- 89 Αντιθέτως προς όσα ισχυρίζεται η Επιτροπή, οι προσφεύγουσες δεν είχαν στην πράξη καμία δυνατότητα να λάβουν προληπτικά μέτρα ή να έχουν εγγυήσεις έναντι των αντισυμβαλλομένων τους. Ήταν επίσης αδύνατον για τις προσφεύγουσες, έχουσες την έδρα τους στην Ευρώπη, να προσδιορίσουν από ποιον έλαβαν οι εξαγωγείς τα πιστοποιητικά γνησιότητας.
- 90 Μολονότι έχει στη διάθεσή της όλα τα απαιτούμενα έγγραφα, η Επιτροπή δεν προέβαλε στοιχεία ικανά να στηρίξουν την αιτίαση ότι οι προσφεύγουσες δεν επέδειξαν όλη την απαιτούμενη επιμέλεια.
- 91 Οι προσφεύγουσες καταλήγουν ότι η εις βάρος τους είσπραξη των εισφορών δεν είναι δικαιολογημένη, δεδομένου ότι συντρέχουν όλες οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79. Συνεπώς, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί.
- 92 Το Ηνωμένο Βασίλειο ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε νομικό σφάλμα, κρίνοντας ότι το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 δεν είχε εφαρμογή ή, επικουρικώς, ότι άσκησε κατά τρόπο προδήλως εσφαλμένο τη διακριτική ευχέρεια που της απονέμει η διάταξη αυτή.

- 93 Η προσβαλλομένη απόφαση πάσχει αναμφισβητήτως δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν έλαβε αρκούντως υπόψη ότι η ίδια είχε συμβάλει στη δημιουργία των προβλημάτων των προσφευγουσών. Η αιτιολογία και τα συμπεράσματα της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι προδήλως εσφαλμένα, καθόσον η Επιτροπή ήταν υπεύθυνη έναντι των επιχειρηματιών για τον εντοπισμό της απάτης και παρέβη τις υποχρεώσεις ελέγχου που υπέχει από τους εκτελεστικούς κανονισμούς.
- 94 Εν όψει της ευθύνης που έχει αναλάβει η Κοινότητα, στο πλαίσιο της εποπτείας και του ελέγχου της ποσοστώσεως, και των παραβάσεων που της προσάπτονται σχετικά με τη συμμόρφωση προς την υποχρέωση αυτή, τίποτα δεν δικαιολογούσε νομικώς την άρνηση διαγραφής. Η άρνηση αυτή είχε ως συνέπεια να τιμωρηθούν παντελώς αθώοι επιχειρηματίες, πράγμα το οποίο αντιβαίνει ευθέως στον γενικό σκοπό επεικειάς του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79.

Επιχειρήματα της καθής

- 95 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ορθώς έκρινε ότι τα πραγματικά περιστατικά της συγκεκριμένης περιπτώσεως δεν αποτελούσαν ειδική περίπτωση, δικαιολογούσα τη διαγραφή των εισαγωγικών δασμών.
- 96 Η Επιτροπή, αναφερόμενη στην προαναφερθείσα απόφαση Hewlett Packard France (σκέψη 46) και στην απόφαση της 14ης Μαΐου 1996, C-153/94 και C-204/94, Faroe Seafood κ.λπ. (Συλλογή 1996, σ. I-2465, σκέψη 83), ισχυρίζεται ότι οι προϋποθέσεις του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79 πρέπει να εκτιμώνται υπό το πρίσμα του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79.
- 97 Επομένως, η διαγραφή των εισαγωγικών δασμών δικαιολογείται μόνον εάν πληρούνται οι τρεις σωρευτικές προϋποθέσεις που προβλέπει η τελευταία αυτή διάταξη, δηλαδή οι δασμοί να μην έχουν εισπραχθεί συνεπεία σφάλματος των

αρμοδίων αρχών, ο υπόχρεος να έχει ενεργήσει καλοπίστως, δηλαδή να μην μπορούσε λογικά να διαπιστώσει το σφάλμα των αρμοδίων αρχών, και να έχει τηρήσει όλες τις διατάξεις της ισχύουσας νομοθεσίας όσον αφορά την τελωνειακή διασάφηση (βλ. επίσης άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του τελωνειακού κώδικα). Στο πλαίσιο αυτό, αντιθέτως προς την άποψη των προσφευγουσών, οι δύο προαναφερθείσες διατάξεις είναι συνολικά παρεμφερείς, διότι αποβλέπουν στον ίδιο σκοπό (προπαρατεθείσα απόφαση Hewlett Packard France, σκέψη 46) ή μπορούν ακόμη και να εφαρμοστούν εναλλακτικώς (απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Ιουνίου 1996, T-75/95, Günzler Aluminium, Συλλογή 1996, σ. II-497, σκέψη 55).

98 Η στενή ερμηνεία των προϋποθέσεων αυτών επιβάλλεται προκειμένου να διασφαλίζεται η ομοιόμορφη εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου (απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Ιουνίου 1991, C-348/89, Mecanarte, Συλλογή 1991, σ. I-3277, σκέψη 33).

99 Όσον αφορά τον ισχυρισμό περί σφάλματος των αρμοδίων αρχών, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι τα αντίστοιχα επιχειρήματα είναι अपαράδεκτα, δεδομένου ότι προβλήθηκαν για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως.

100 Εν προκειμένω, οι αρμόδιες αρχές δεν υπέπεσαν σε σφάλμα, υπό την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79. Η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη του υποχρέου είναι άξια προστασίας μόνον αν οι ίδιες οι αρμόδιες αρχές δημιούργησαν το έρεισμα της εμπιστοσύνης αυτής. Το σφάλμα πρέπει να μπορεί να καταλογιστεί σε ενεργό συμπεριφορά των αρμοδίων αρχών (προαναφερθείσες αποφάσεις Hewlett Packard France, σκέψη 16, Faroe Seafood κ.λπ., σκέψη 91, και Mecanarte, σκέψη 23). Τούτο δεν συμβαίνει οσάκις οι αρμόδιες αρχές έχουν παραπλανηθεί από ανακριβείς δηλώσεις του εξαγωγέα, τις οποίες δεν υποχρεούνται να ελέγχουν ή των οποίων το κύρος δεν υποχρεούνται να εκτιμούν.

101 Η λύση αυτή απορρέει επίσης από το άρθρο 4, σημείο 2, στοιχείο γ', του κανονισμού 3799/86 και από το άρθρο 904, στοιχείο γ', του κανονισμού 2454/93. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι η καλόπιστη προσκόμιση πλαστογραφημένων

εγγράφων δεν αποτελεί αφ' εαυτής εξαιρετική περίπτωση δικαιολογούσα τη διαγραφή. Το γεγονός ότι οι γερμανικές τελωνειακές αρχές δέχθηκαν αρχικώς τα πιστοποιητικά γνησιότητας ως έγκυρα δεν μπορούσε να δημιουργήσει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στις προσφεύγουσες (προαναφερθείσα απόφαση *Faroe Seafood* κ.λπ., σκέψη 93).

- 102 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι από τη νομολογία προκύπτει, αφενός, ότι η Κοινότητα δεν είναι υποχρεωμένη να υφίσταται τις επιζήμιες συνέπειες της παράνομης συμπεριφοράς των προμηθευτών των πολιτών της και, αφετέρου, ότι, υπολογίζοντας τα πλεονεκτήματα που μπορεί να του αποφέρει το εμπόριο προϊόντων για τα οποία μπορούν να ισχύουν δασμολογικές προτιμήσεις, ένας συνετός επιχειρηματίας που γνωρίζει την ισχύουσα ρύθμιση πρέπει να είναι σε θέση να εκτιμά τους κινδύνους της αγοράς στην οποία σκοπεύει να κινηθεί και να τους αποδέχεται, ως αποτελούντες μέρος των συνήθων προσκομμάτων του εμπορίου (προπαρατεθείσα απόφαση *Acampora*, σκέψη 8). Συνεπώς, οι προσφεύγουσες, επικαλούμενες την «υποχρέωση εγγυήσεως» των αρχών της Αργεντινής, επιχειρούν αδικαιολογήτως να αποφύγουν τις συνέπειες της νομολογίας αυτής.
- 103 Οι αιτιάσεις που διατυπώνουν οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να εξαλείψουν ή να περιορίσουν τον επιχειρηματικό κίνδυνο που φέρουν (βλ. επίσης προπαρατεθείσα απόφαση *Van Gend & Loos* και *Expeditiebedrijf Wim Bosman* κατά Επιτροπής, σκέψεις 16 και 17). Το σύστημα ελέγχου έχει αποκλειστικώς ως σκοπό να διασφαλίζει ότι μόνον το κρέας που εισάγεται στο πλαίσιο της ποσοστώσεως απαλλάσσεται από την εισφορά. Εφόσον η κοινοτική αγορά βοείου κρέατος δεν αντιμετωπίζει απειλές, η υπέρβαση της ποσοστώσεως δεν θα είχε οπωσδήποτε ως συνέπεια την άμεση λήψη μέτρων εκ μέρους της Επιτροπής.
- 104 Το σύστημα ελέγχου δεν έχει, ιδίως, ως σκοπό να ενημερώνει, ή μάλιστα να προστατεύει τους ενδιαφερομένους από τυχόν απάτες, αλλά τον έλεγχο της ορθής εφαρμογής των ποσοστώσεων. Επομένως, δεν υπήρχε υποχρέωση της Επιτροπής έναντι των ενδιαφερομένων.
- 105 Η συμπεριφορά των υπηρεσιών της Επιτροπής όσον αφορά την εποπτεία της χρησιμοποίησεως της ποσοστώσεως *Hilton*, την οποία επικρίνουν οι προσφεύγουσες, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ειδική περίπτωση, υπό την έννοια της

εφαρμοστέας ρυθμίσεως. Η Επιτροπή αντικρούει ρητώς τους ισχυρισμούς ότι η ίδια κατέστησε δυνατή την πλαστογράφιση των πιστοποιητικών γνησιότητας. Επιπλέον δεν υπάρχει αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της συμπεριφοράς της και της επιβολής εισαγωγικών εισφορών.

106 Απαντώντας στις αιτιάσεις ότι οι υπηρεσίες της Επιτροπής δεν χρησιμοποίησαν κάθε μέσο για να εμποδίσουν τις παρατυπίες, η Επιτροπή αντιτείνει ότι δεν πρέπει να αναλάβει την οικονομική ευθύνη των πλαστογραφιών οι οποίες θα μπορούσαν ήδη να αποφευχθούν αν οι αρμόδιες αρχές είχαν λάβει αυστηρότερα μέτρα εγκαίρως. Σε όλους σχεδόν τους τομείς υπάρχουν κανονιστικές ρυθμίσεις που επιβάλλουν στις αρμόδιες αρχές ορισμένες υποχρεώσεις επιτηρήσεως. Πάντως, ο ενδιαφερόμενος φέρει πάντοτε τον κίνδυνο να υποστεί τις συνέπειες, οι οποίες ίσως δεν θα είχαν επέλθει αν η επιτήρηση ήταν πλήρως αποτελεσματική.

107 Επιπλέον, δυνάμει του ισχύοντος κατά το εν λόγω χρονικό διάστημα συστήματος η Επιτροπή ενημερωνόταν για τον αριθμό των πιστοποιητικών γνησιότητας που χορηγούσαν οι αρχές της Αργεντινής μόνον κατά τη λήξη του ημερολογιακού έτους. Για τον λόγο αυτό, οι ενδεχόμενες υπερβάσεις των ποσοστώσεων δεν μπορούσαν να διαπιστωθούν παρά μόνον περί τη λήξη του οικείου έτους ή στην αρχή του επομένου έτους, οπότε δεν ήταν πλέον δυνατόν να εμποδιστούν.

108 Εξάλλου, η σύγκριση δεν ήταν εύκολη. Αφενός, οι πραγματοποιηθείσες εξαγωγές δεν συνέλιπταν χρονικώς κατ' ανάγκη με την εκ μέρους των αρχών της Αργεντινής γνωστοποίηση. Αφετέρου, η αναγραφή του κράτους μέλους όπου επρόκειτο να γίνει η εισαγωγή στο πιστοποιητικό δεν ήταν δεσμευτική και, ως εκ τούτου, συχνά η εισαγωγή γινόταν σε άλλο κράτος μέλος από το αναγραφόμενο στο πιστοποιητικό.

- 109 Το 1989 υπήρξαν πράγματι υπερβάσεις των ποσοτώσεων. Ωστόσο, μπορούσαν να εξηγηθούν από τη σύγχυση με τα πιστοποιητικά γνησιότητας που αφορούσαν άλλες εισαγωγές κρέατος. Όταν το 1993 γνωστοποιήθηκαν στις υπηρεσίες της Επιτροπής ενδείξεις αφορώσες πλαστογραφίες πιστοποιητικών γνησιότητας, αυτές αντέδρασαν αμέσως. Συνεπώς, δεν τίθεται θέμα σοβαρών αμελειών εκ μέρους τους. Εξάλλου, οι γνωστές υπερβάσεις για τα έτη 1991 και 1992 μικρή σημασία είχαν.
- 110 Συνεπώς, ελλείψει σφάλματος των αρμοδίων αρχών, δεν πληρούται η πρώτη από τις τρεις σωρευτικές προϋποθέσεις του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79.
- 111 Δεν πληρούται επίσης η δεύτερη προϋπόθεση, δηλαδή η καλή πίστη του υποχρέου. Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, καίτοι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν καταλογίζει στις προσφεύγουσες «προφανή αμέλεια», εντούτοις διαπιστώνει έλλειψη επιμέλειας (βλ. δέκατη έκτη και εικοστή δεύτερη αιτιολογική σκέψη). Πράγματι, στην εικοστή δεύτερη αιτιολογική σκέψη διαπιστώνεται ότι οι προσφεύγουσες παρέλειψαν να λάβουν οι ίδιες όλα τα απαιτούμενα μέτρα ασφαλείας έναντι των αντισυμβαλλομένων και μεσολαβητών τους στην Αργεντινή, ειδικότερα δε αμέλησαν να ελέγξουν απευθείας τους διαύλους μέσω των οποίων περιέρχονταν σ' αυτές τα πιστοποιητικά γνησιότητας.
- 112 Λόγω της γνώσεως του συστήματος ποσοτώσεων και της επαγγελματικής τους πείρας, οι προσφεύγουσες είχαν κάλλιστα τη δυνατότητα να λάβουν μέτρα προς παρεμπόδιση της χρήσεως πλαστών πιστοποιητικών γνησιότητας. Δεν το έπραξαν, καίτοι όφειλαν να γνωρίζουν τους κινδύνους παραποιήσεων, ενόψει των διακυβευομένων οικονομικών συμφερόντων. Στις εμπορικές τους πράξεις στηρίχθηκαν σε μεγάλο βαθμό στους μεσολαβητές τους στην Αργεντινή. Από αυτήν την άποψη, η παρεμβολή ενός πρόσθετου εμπορικού εταίρου μεταξύ των σφαγείων και του εισαγωγέα θα έπρεπε να καταστήσει τον δεύτερο ακόμη περισσότερο επιμελή.

- 113 Η πλαστογράφηση των πιστοποιητικών γνησιότητας θα μπορούσε να είχε αποκαλυφθεί αν οι προσφεύγουσες κατά την εξέταση αυτών είχαν επιδείξει επιμέλεια. Οι προσφεύγουσες έλαβαν τα πρωτότυπα των πιστοποιητικών γνησιότητας. Ενόψει αμφιβολιών για το κύρος τους, όφειλαν να βεβαιωθούν ότι είναι έγκυρα (προπαρατεθείσες αποφάσεις *Hewlett Packard France*, σκέψη 24, και *Faroe Seafood* κ.λπ., σκέψη 100).
- 114 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη αυτού του λόγου ακυρώσεως, δεδομένου ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις διαγραφής εισαγωγικών δασμών που προβλέπει το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79, εφόσον οι αρμόδιες αρχές δεν υπέπεσαν σε σφάλμα κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79, οι δε προσφεύγουσες δεν ενήργησαν καλοπίστως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 115 Κατά παγία νομολογία, το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 συνιστά γενική ρήτρα επιεικείας, προοριζόμενη να καλύψει τις καταστάσεις που διαφέρουν από εκείνες οι οποίες διαπιστώνονταν συνήθως στην πράξη και για τις οποίες κατέστη δυνατόν, κατά τον χρόνο εκδόσεως του κανονισμού 1430/79, να προβλεφθεί ειδική ρύθμιση (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 12ης Μαρτίου 1987, 244/85 και 245/85, *Cerealmangimi* και *Italgrani* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 1303, σκέψη 10, και της 18ης Ιανουαρίου 1996, C-446/93, *SEIM*, Συλλογή 1996, σ. I-73, σκέψη 41). Το άρθρο αυτό προορίζεται να εφαρμόζεται ιδίως όταν οι συνθήκες που χαρακτηρίζουν τη σχέση μεταξύ επιχειρηματία και διοικήσεως είναι τέτοιες ώστε είναι ανεπιεικές να υποχρεωθεί ο επιχειρηματίας αυτός να υποστεί ζημία την οποία υπό κανονικές συνθήκες δεν θα υφίστατο (απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Μαρτίου 1987, 58/86, *Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons*, Συλλογή 1987, σ. 1525, σκέψη 22).
- 116 Συνεπώς, η Επιτροπή πρέπει να εκτιμά το σύνολο των πραγματικών περιστατικών, προκειμένου να αποφαίνεται αν αυτά συνιστούν ειδική περίπτωση υπό

την έννοια της εν λόγω διατάξεως (βλ., στο πνεύμα αυτό, απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Μαΐου 1986, 160/84, Ορυζόμυλοι Καβάλας κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1633, σκέψη 16). Μολονότι η Επιτροπή έχει συναφώς διακριτική ευχέρεια (προαναφερθείσα απόφαση France-aviation κατά Επιτροπής, σκέψη 34), υποχρεούται να ασκεί την ευχέρεια αυτή σταθμίζοντας πράγματι, αφενός, το συμφέρον της Κοινότητας προς διασφάλιση της τηρήσεως των τελωνειακών διατάξεων και, αφετέρου, το συμφέρον του καλόπιστου εισαγωγέα να μην υποστεί ζημίες υπερβαίνουσες τον συνήθη επιχειρηματικό κίνδυνο. Στη συνέχεια, κατά την εξέταση του αν η αίτηση διαγραφής είναι δικαιολογημένη, η Επιτροπή δεν μπορεί να περιοριστεί στο να λάβει υπόψη τη συμπεριφορά των εισαγωγέων. Πρέπει επίσης να εκτιμήσει τις επιπτώσεις που είχε η δική της, πλημμελής ενδεχομένως, συμπεριφορά στη δημιουργηθείσα κατάσταση.

- 117 Εφόσον πληρούνται οι δύο προϋποθέσεις του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, δηλαδή η ύπαρξη ειδικής περιπτώσεως και η έλλειψη δόλου ή πρόδηλης αμέλειας εκ μέρους του ενδιαφερομένου, ο υπόχρεος δικαιούται να τύχει επιστροφής ή διαγραφής των εισαγωγικών δασμών, άλλως η διάταξη αυτή θα εστερείτο πρακτικής αποτελεσματικότητας (βλ., όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79, την προαναφερθείσα απόφαση Mecanarte, σκέψη 12, την απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Μαΐου 1993, C-292/91, Weis, Συλλογή 1993, σ. I-2219, σκέψη 15, και την προαναφερθείσα απόφαση Faroe Seafood κ.λπ., σκέψη 84).
- 118 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ο ισχυρισμός της Επιτροπής ότι η διαγραφή δασμών δικαιολογείται μόνο εφόσον πληρούνται οι τρεις σωρευτικές προϋποθέσεις του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79, δηλαδή οι δασμοί να μην έχουν εισπραχθεί συνεπεία σφάλματος των αρμοδίων αρχών, ο υπόχρεος να έχει ενεργήσει καλοπίστως, δηλαδή να μην μπορούσε λογικά να διαπιστώσει το σφάλμα των αρμοδίων αρχών, και να έχει τηρήσει όλες τις διατάξεις της ισχύουσας νομοθεσίας όσον αφορά την τελωνειακή διασάφηση.
- 119 Μολονότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 και το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79 αποβλέπουν στον ίδιο σκοπό, δηλαδή στο να περιορίζεται η εκ των υστέρων καταβολή των εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών στις περιπτώσεις όπου η καταβολή αυτή είναι

δικαιολογημένη και συμβιβάζεται με τη θεμελιώδη αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης (προαναφερθείσα απόφαση Hewlett Packard France, σκέψη 46), δεν θεώρησε ότι οι δύο διατάξεις συμπύπτουν.

- 120 Το Δικαστήριο περιορίστηκε στο να κρίνει ότι η δυνατότητα εντοπισμού του σφάλματος των αρμοδίων αρχών, υπό την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79, αντιστοιχεί στην πρόδηλη αμέλεια ή στον δόλο υπό την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79 και, ως εκ τούτου, οι προϋποθέσεις της τελευταίας αυτής διατάξεως πρέπει να εκτιμώνται υπό το πρίσμα των προϋποθέσεων του προαναφερθέντος άρθρου 5, παράγραφος 2.
- 121 Επομένως, έστω και αν υποθεθεί ότι οι αρμόδιες αρχές δεν υπέπεσαν σε σφάλμα, υπό την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79, τούτο δεν αποκλείει εκ προοιμίου τη δυνατότητα του ενδιαφερομένου να επικαλεστεί, επικουρικώς, το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79, ισχυριζόμενος ότι συντρέχει ειδική περίπτωση δικαιολογούσα τη διαγραφή των εισαγωγικών δασμών.
- 122 Η άποψη της Επιτροπής παραβλέπει τους σκοπούς των δύο διατάξεων. Ενώ το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79 αποσκοπεί στην προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του υποχρέου ως προς το βάσιμο όλων των στοιχείων που υπεισέρχονται στην απόφαση για την είσπραξη ή μη των δασμών (προπαρατεθείσα απόφαση Faroe Seafood κ.λπ., σκέψη 87), το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 συνιστά, όπως έχει προμνησθεί, γενική ρήτρα επιεικείας. Το άρθρο 13 θα έχανε τον χαρακτήρα της γενικής διατάξεως επιεικείας, αν οι προϋποθέσεις του άρθρου 5, παράγραφος 2, έπρεπε να πληρούνται σε όλες τις περιπτώσεις.
- 123 Προκειμένου να εξεταστεί αν η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως, κρίνοντας ότι οι προϋποθέσεις του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79 δεν πληρούνται εν προκειμένω, πρέπει να εξεταστεί πρώτα η δεύτερη προϋπόθεση, η οποία αφορά την έλλειψη δόλου και πρόδηλης αμέλειας εκ μέρους των προσφευγουσών και, στη συνέχεια, η πρώτη προϋπόθεση που αφορά την ύπαρξη ειδικής περιπτώσεως.

— Επί της ελλείψεως δόλου και πρόδηλης αμέλειας

- 124 Με την προσβαλλόμενη απόφαση ή με τα έγγραφα της Επιτροπής δεν προσάπτεται στις προσφεύγουσες δόλος ή πρόδηλη αμέλεια κατά την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79. Απαντώντας σε ερώτηση του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή επιβεβαίωσε ρητώς, κατά την προφορική διαδικασία, ότι δεν υποστηρίζει ότι οι προσφεύγουσες επέδειξαν πρόδηλη αμέλεια.
- 125 Επίσης, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της Επιτροπής, ούτε καν έλλειψη επιμέλειας μπορεί να προσαφθεί εν προκειμένω στις προσφεύγουσες.
- 126 Καταρχάς, από τη δικογραφία προκύπτει ότι μέχρι την έναρξη των ερευνών εκ μέρους της Επιτροπής το 1993 (βλ. ανωτέρω σκέψη 17), δεν γνώριζαν τις πλαστογραφίες ή τις παρατυπίες αναφορικά με τα πιστοποιητικά γνησιότητας.
- 127 Ακολούθως, όσον αφορά τον τρόπο πλαστογραφήσεως, επισημαίνεται ότι, όπως έχει ήδη διαπιστωθεί στην απόφαση του Πρωτοδικείου 19ης Φεβρουαρίου 1998, Τ-42/96, Eysckeler & Malt κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. ΙΙ-401, σκέψεις 143 και 144), κατά κανόνα καταρτίζονταν για κάθε εξαγωγή δύο αντίτυπα του πιστοποιητικού γνησιότητας — που έφεραν τον ίδιο αριθμό — και ότι, σύμφωνα με το άρθρο 4 εκάστου των εκτελεστικών κανονισμών, και τα δύο αντίτυπα ήσαν υπογεγραμμένα και σφραγισμένα, προφανώς από τον ίδιο αρμόδιο οργανισμό εκδόσεως, δηλαδή είτε τη Junta Nacional de Carnes είτε τη Secretaría de Agricultura, Ganadería y Pesca.
- 128 Εξάλλου, από τη σύγκριση των υπογραφών που φέρουν τα διάφορα αντίτυπα ενός συγκεκριμένου πιστοποιητικού προκύπτει ότι οι υπογραφές αυτές είναι, εκ πρώτης όψεως, οι ίδιες ή, τουλάχιστον, πολύ όμοιες.

- 129 Τέλος, τα δύο αντίτυπα περιελάμβαναν τα ίδια ακριβώς στοιχεία όσον αφορά την ημερομηνία και τον τόπο εκδόσεως, τον Αργεντινό εξαγωγέα, τον παραλήπτη εντός της Κοινότητας και το πλοίο με το οποίο επρόκειτο να πραγματοποιηθεί η εξαγωγή. Η μόνη διαφορά μεταξύ των δύο αντιτύπων, όσον αφορά τα στοιχεία που περιείχαν, αφορούσε το αναγραφόμενο βάρος, όπως επιβεβαίωσε η Επιτροπή απαντώντας σε ερώτηση του Πρωτοδικείου. Στο αντίτυπο που έφερε τον τίτλο «duplicado» (αντίγραφο), το οποίο προοριζόταν για τις αρχές της Αργεντινής, αναγραφόταν βάρος αισθητώς χαμηλότερο του αναγραφόμενου στο πρωτότυπο πιστοποιητικό, το οποίο παραδιδόταν στον εισαγωγέα. Ενώ το αντίτυπο duplicado ανέφερε βάρος από 600 έως 2 000 χιλιόγραμμα, το αναγραφόμενο στο πρωτότυπο βάρος, το οποίο αντιστοιχούσε στις πράγματι εξαγόμενες προς την Κοινότητα ποσότητες, ανερχόταν σε 10 000 χιλιόγραμμα. Συναφώς, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι, κατά την επίμαχη περίοδο, το βόειο κρέας Hilton μεταφερόταν συνήθως εντός εμπορευματοκιβωτίων χωρητικότητας 10 000 χιλιογράμμων περίπου.
- 130 Επισημαίνεται ότι, κατά τη συνθετική έκθεση που κατάρτισε η Επιτροπή, η πλαστογράφηση των εγγράφων «ευνοήθηκε από το ότι οι σειρές των εντύπων δεν ήταν αριθμημένες εξαρχής, ότι ο αριθμός εντύπων δεν λαμβανόταν υπόψη και ότι οι εξαγωγείς τα συμπλήρωναν οι ίδιοι». Στα ανωτέρω προστίθεται, κατά την έκθεση του 1993, ότι επί πολλούς μήνες μετά την αντικατάσταση της Junta Nacional de Carnes από τη Secretaría de Agricultura, Ganadería y Pesca ως αρμόδιου οργανισμού για τη χορήγηση πιστοποιητικών γνησιότητας (βλ., ανωτέρω, σκέψη 16) οι αρμοδιότητες και η διαδικασία δεν ήταν σαφώς καθορισμένες και, ως εκ τούτου, ορισμένοι επιχειρηματίες επωφελήθηκαν καταστρατηγώντας τις ισχύουσες διατάξεις.
- 131 Από διάφορα στοιχεία της δικογραφίας δημιουργείται η εντύπωση ότι η αρμόδια αρχή της Αργεντινής κατάρτιζε πιστοποιητικά τα οποία έφεραν ορισμένο αριθμό πιστοποιητικού και στα οποία αναγραφόταν μικρό βάρος, αρχειοθετούσε τα πιστοποιητικά αυτά στους φακέλους της και χορηγούσε σε ορισμένα σφαγεία της Αργεντινής πιστοποιητικά που έφεραν τον ίδιο αριθμό, σφραγισμένα και υπογεγραμμένα, στα οποία όμως δεν αναγραφόταν η ποσότητα. Τα σφαγεία μπορούσαν στη συνέχεια να αναγράψουν μεγαλύτερες ποσότητες αντιστοιχούσες στο πράγματι εξαγόμενο βάρος. Η συνθετική έκθεση κατέληξε εξάλλου ότι οι υπάλληλοι των τελωνείων και των κτηνιατρικών υπηρεσιών της Αργεντινής πρέπει να «έκλειναν τα μάτια» κατά τη φόρτωση.

- 132 Υπό τις περιστάσεις της παρούσας υπόθεσης, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ευλόγως οι προσφεύγουσες δεν μπορούσαν να διαπιστώσουν τις πλαστογραφίες αυτές, δεδομένου ότι ένας τέτοιος έλεγχος δεν εμπίπτει στον τομέα των δυνατοτήτων τους. Όπως ευλόγως υποστήριξαν οι προσφεύγουσες, τα πλαστογραφημένα πιστοποιητικά αυθεντικότητας δεν ήταν δυνατό να αναγνωρισθούν. Εξάλλου, από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι οι προσφεύγουσες είχαν λόγους να αμφιβάλλουν για το κύρος των πιστοποιητικών γνησιότητας.
- 133 Τέλος, επιβάλλονται δύο διαπιστώσεις αναφορικά με τις τιμές που κατέβαλαν οι προσφεύγουσες για το επίμαχο κρέας.
- 134 Πρώτον, δεν αμφισβητείται ότι, λόγω της μη καταβολής εισφορών κατά την εισαγωγή στο πλαίσιο της ποσοτώσεως Hilton, οι τιμές που καταβάλλονταν για το βόειο κρέας Hilton ήταν υψηλότερες από τις τιμές του βοείου κρέατος που επωλείτο χωρίς πιστοποιητικό γνησιότητας. Συναφώς, οι προσφεύγουσες ισχυρίστηκαν, χωρίς η Επιτροπή να τις αντικρούσει, ότι η διαφορά τιμής μεταξύ των δύο ειδών κρέατος αντιστοιχούσε περίπου στις εισφορές που καταβάλλονταν κατά την εισαγωγή βοείου κρέατος το οποίο δεν ήταν ποιότητας Hilton.
- 135 Δεύτερον, η Επιτροπή δεν αμφισβήτησε ούτε τον ισχυρισμό των προσφευγουσών ότι οι τιμές που καταβάλλονταν για το βόειο κρέας που εισαγόταν με πιστοποιητικά γνησιότητας, ως προς τα οποία αποδείχθηκε εκ των υστέρων ότι ήταν πλαστογραφημένα, ήταν περίπου το ίδιο υψηλές με τις καταβαλλόμενες για το βόειο κρέας Hilton που συνοδευόταν από έγκυρα πιστοποιητικά.
- 136 Οι τελευταίες αυτές διαπιστώσεις αποδεικνύουν την καλή πίστη που επέδειξαν οι προσφεύγουσες στο πλαίσιο των επίμαχων εισαγωγών.

- 137 Δεδομένου ότι ο τρόπος κατά τον οποίο οι προσφεύγουσες συνήψαν τις συμβάσεις αγοράς και πραγματοποίησαν τις επίμαχες εισαγωγές εντάσσεται στο πλαίσιο μιας συνήθους εμπορικής πρακτικής, εναπέκειτο στην Επιτροπή να αποδείξει ότι επέδειξαν πρόδηλη αμέλεια.
- 138 Η Επιτροπή, όμως, ούτε καν επιχείρησε να προσκομίσει μια τέτοια απόδειξη. Πράγματι, απαντώντας σε σχετική ερώτηση του Πρωτοδικείου κατά την προφορική διαδικασία, περιορίστηκε να επαναλάβει τους περιεχόμενους στην προσβαλλόμενη απόφαση ισχυρισμούς, κατά τους οποίους οι προσφεύγουσες δεν επέδειξαν κάθε απαιτούμενη επιμέλεια, παραλείποντας να λάβουν έναντι των αντισυμβαλλομένων και των μεσολαβητών τους στην Αργεντινή όλα τα απαιτούμενα μέτρα και μη ελέγχοντας απ' ευθείας την κυκλοφορία των πιστοποιητικών γνησιότητας που ελάμβαναν.
- 139 Εξ όλων των ανωτέρω προκύπτει ότι η συμπεριφορά των προσφευγουσών δεν συνιστά έλλειψη επιμέλειας ούτε δόλο ή πρόδηλη αμέλεια κατά την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79.

— Επί της υπάρξεως ειδικής περιπτώσεως

- 140 Κατά τη σχετική κανονιστική ρύθμιση και σύμφωνα με παγία νομολογία, η προσκόμιση, έστω και με καλή πίστη, για τη χορήγηση προτιμησιακής δασμολογικής μεταχειρίσεως για εμπορεύματα που διασαφήθηκαν για να τεθούν σε ελεύθερη κυκλοφορία, εγγράφων τα οποία εκ των υστέρων αποδείχθηκε ότι ήταν πλαστογραφημένα δεν συνιστά αφ' εαυτής ειδική περίπτωση δικαιολογούσα τη διαγραφή των εισαγωγικών δασμών (άρθρα 4, σημείο 2, στοιχείο γ', του κανονισμού 3799/86 και 904, στοιχείο γ', του κανονισμού 2454/93· προπαρατεθείσες αποφάσεις Van Gend & Loos και Expeditiebedrijf Wim Bosman κατά Επιτροπής, σκέψη 16, Acampora, σκέψη 8, και απόφαση της 17ης Ιουλίου 1997, C-97/95, Pascoal & Filhos, Συλλογή 1997, σ. I-4209, σκέψεις 57 έως 60).

- 141 Εντούτοις, στην προκειμένη περίπτωση, οι προσφεύγουσες δεν ισχυρίζονται μόνον ότι κατά τις επίμαχες εισαγωγές υπέβαλαν καλοπίστως πλαστογραφημένα έγγραφα. Στηρίζουν κυρίως τις αιτήσεις διαγραφής στις σοβαρές παραλείψεις που καταλογίζουν στην Επιτροπή στον τομέα επιτηρήσεως της εφαρμογής της ποσοτώσεως Hilton, περιστάσεις οι οποίες διευκόλυναν τις πλαστογραφίες.
- 142 Επομένως, οι ανωτέρω διατάξεις δεν συνιστούν, αντιθέτως προς όσα ισχυρίζεται η Επιτροπή, κώλυμα για τη χορήγηση διαγραφής εισαγωγικών δασμών.
- 143 Δυνάμει του άρθρου 155 της Συνθήκης και της αρχής της χρηστής διοικήσεως, η Επιτροπή είχε την υποχρέωση να διασφαλίζει την ορθή εφαρμογή της ποσοτώσεως Hilton και να μεριμνά για τη μη υπέρβασή της (βλ., στο πνεύμα αυτό, απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιανουαρίου 1987, 175/84, Krohn κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 97, σκέψη 15).
- 144 Αυτή η υποχρέωση ελέγχου απορρέει και από τους εκτελεστικούς κανονισμούς. Συγκεκριμένα, το άρθρο 6, παράγραφος 1, και των δύο αυτών κανονισμών όριζε τα εξής: «Τα κράτη μέλη ανακοινώνουν στην Επιτροπή για κάθε περίοδο 10 ημερών, το αργότερο 15 ημέρες μετά την αναφερόμενη περίοδο, τις ποσότητες των προϊόντων που τέθηκαν σε ελεύθερη κυκλοφορία, τα οποία προβλέπονται στο άρθρο 1, κατανεμημένα κατά χώρα καταγωγής και κατά κωδικό της Συνδυασμένης Ονοματολογίας». Η επιταγή αυτή δεν θα είχε νόημα αν δεν συνοδευόταν από την υποχρέωση της Επιτροπής να ελέγχει την ορθή εφαρμογή της ποσοτώσεως.
- 145 Εξάλλου, από τα έγγραφα που προσκόμισε η Επιτροπή κατόπιν αιτήσεως του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι οι αρχές της Αργεντινής, κατά τα έτη 1991 και 1992, απέστειλαν τακτικά στην Επιτροπή τις καταστάσεις των πιστοποιητικών γνησιότητας που είχαν χορηγηθεί κατά το χρονικό διάστημα των δέκα ημερών πριν από την αποστολή τους, στις οποίες αναγράφονταν, μεταξύ άλλων, ο αριθμός του πιστοποιητικού, ο Αργεντινός εξαγωγέας και ο παραλήπτης εντός της Κοινότητας καθώς και το καθαρό βάρος. Οι αρχές της Αργεντινής διαβίβαζαν επίσης στην Επιτροπή τα ονόματα και τα δείγματα υπογραφών των Αργεντινών δημοσίων υπαλλήλων που ήσαν εξουσιοδοτημένοι να υπογράφουν τα πιστοποιητικά γνησιότητας.

- 146 Συνεπώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι μόνον η Επιτροπή διέθετε τα αναγκαία στοιχεία για την πραγματοποίηση ενός αποτελεσματικού ελέγχου της χρήσεως της ποσοστώσεως Hilton. Υπό τις συνθήκες αυτές, η μέριμνα για την ορθή εφαρμογή της ποσοστώσεως ήταν ακόμα περισσότερο επιβεβλημένη.
- 147 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι μπορούν να διαπιστωθούν σοβαρές παραλείψεις εκ μέρους της Επιτροπής αναφορικά με τον έλεγχο εφαρμογής της ποσοστώσεως Hilton κατά τη συγκεκριμένη περίοδο.
- 148 Πρώτον, όσον αφορά τα έτη 1991 και 1992, η Επιτροπή δεν έλεγχε προσηκό-ντως και κατά τακτά χρονικά διαστήματα τα στοιχεία που της γνωστοποιούσαν οι αρχές της Αργεντινής, όσον αφορά τον όγκο των υπαγομένων στην ποσό-στωση εξαγωγών και τα χορηγούμενα πιστοποιητικά γνησιότητας, και μάλιστα σε συσχετισμό με τα ανάλογα στοιχεία που της απέσπελλαν τα κράτη μέλη. Αν η Επιτροπή είχε προβεί σ' έναν τέτοιο έλεγχο, θα μπορούσε, κατά πάσα πιθα-νότητα, να είχε αποκαλυφθεί πολύ νωρίτερα η απάτη.
- 149 Στην πραγματικότητα, η Επιτροπή έλεγχε τις εισαγωγές κατά προσέγγιση και ελλιπώς.
- 150 Έτσι, η Επιτροπή συνόψιζε τα στοιχεία που της γνωστοποιούνταν σε καταστά-σεις που καταρτίζονταν μόλις στην αρχή του επομένου έτους, οπότε τότε μόνον μπορούσαν να διαπιστωθούν οι ποσοτικές διαφορές και, ενδεχομένως, οι υπερ-βάσεις. Για τον λόγο αυτό, η Επιτροπή δεν ήταν σε θέση, κατά τη διάρκεια δεδομένου έτους, να πληροφορεί τα κράτη μέλη για την ενδεχόμενη εξάντληση της ποσοστώσεως του έτους αυτού.
- 151 Εξάλλου, δεν επρόκειτο παρά για χειρόγραφες καταστάσεις. Αν όμως η Επι-τροπή είχε επεξεργαστεί ηλεκτρονικώς τα παρασχεθέντα στοιχεία, θα μπορούσε να πραγματοποιήσει πολύ αποτελεσματικότερο έλεγχο. Επιπλέον, θα μπο-ρούσε, χωρίς ιδιαίτερες δυσκολίες, να επιλύσει τα προβλήματα που συνδέονταν με το ότι η αναγραφή στα πιστοποιητικά γνησιότητας του κράτους μέλους προς το οποίο επρόκειτο να γίνει εισαγωγή δεν ήταν δεσμευτική, οπότε η εξαγωγή μπορούσε να γίνει προς κράτος μέλος διαφορετικό από το αναγραφόμενο στο πιστοποιητικό.

- 152 Δεύτερον, η Επιτροπή παρέλειψε να διαβιβάσει στα κράτη μέλη τα δείγματα των υπογραφών των Αργεντινών δημοσίων υπαλλήλων, οι οποίοι ήσαν εξουσιοδοτημένοι να υπογράφουν τα πιστοποιητικά γνησιότητας, ή να τα δημοσιεύσει στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*. Επομένως, οι εθνικές αρχές στερήθηκαν ένα ενδεχομένως αποτελεσματικό μέσο για τον έγκαιρο εντοπισμό των πλαστογραφιών.
- 153 Τρίτον, η Επιτροπή παρέλειψε να αντιδράσει κατόπιν των διαπιστώσεων περί υπερβάσεων της ποσοστώσεως Hilton.
- 154 Συναφώς, από τη συνθετική έκθεση προκύπτει ότι, κατόπιν της έρευνας που διεξήχθη στην Αργεντινή το 1993, διαπιστώθηκε ότι πλέον των 460 πιστοποιητικών γνησιότητας που είχαν υποβληθεί το 1991 και το 1992 ήσαν πλαστογραφημένα. Κατά συνέπεια, κατά τη διάρκεια των δύο αυτών ετών, 4 500 τόνοι βοείου κρέατος εισήλθαν στην Κοινότητα με πλαστά πιστοποιητικά, οι δε μη εισπραχθείσες εισφορές για τις ποσότητες αυτές ανέρχονταν σε 18 εκατομμύρια ECU περίπου.
- 155 Δεν αμφισβητείται όμως ότι, ήδη από το 1989, η Επιτροπή είχε λάβει γνώση υπερβάσεων παρομοίου μεγέθους. Όπως προκύπτει από τη σκέψη 178 της προαναφερθείσας αποφάσεως *Eysckeler & Malt* κατά Επιτροπής, η Επιτροπή αναγνώρισε ότι, μόνον κατά το έτος αυτό, υπήρξε υπέρβαση της ποσοστώσεως Hilton άνω των 3 000 τόνων.
- 156 Η έλλειψη αντιδράσεως, κατόπιν της διαπιστώσεως αυτής, συνιστά σοβαρή παράβαση εκ μέρους του κοινοτικού οργάνου. Οι παρατυπίες που διαπιστώθηκαν έπρεπε να επισύρουν την προσοχή της στην ανάγκη να προβεί σε διεξοδικότερους ελέγχους. Συνελπώς, ήδη από την εποχή εκείνη, η Επιτροπή όφειλε να ερευνήσει για να διαπιστώσει τις ακριβείς αιτίες των υπερβάσεων.

- 157 Αν η Επιτροπή είχε λάβει εγκαίρως αποτελεσματικότερα μέτρα ελέγχου για να αντιμετωπίσει τα προβλήματα που συνδέονταν με τις υπερβάσεις της ποσοστώσεως οι οποίες διαπιστώθηκαν το 1989, οι πλαστογραφίες κατά τη διάρκεια των ετών 1991 και 1992 δεν θα είχαν λάβει κατά πάσα πιθανότητα την έκταση που διαπιστώθηκε στη συνέχεια, δηλαδή δεν θα είχαν ανέλθει στο 10 % περίπου του όγκου της ποσοστώσεως Hilton. Στην περίπτωση αυτή, οι ζημιές των επιχειρηματιών θα μπορούσαν βεβαίως να περιοριστούν.
- 158 Έτσι, η παράλειψη της έγκαιρης θεσπίσεως ενός συστήματος αποτελεσματικού ελέγχου και οι άλλες παραβάσεις που επισημάνθηκαν, όσον αφορά την εποπτεία της ποσοστώσεως Hilton δημιούργησαν συνθήκες καθιστώσες δυνατή την εξακολούθηση των πλαστογραφιών, οι οποίες έλαβαν την έκταση που διαπιστώθηκε στο πλαίσιο της παρούσας ένδικης διαφοράς.
- 159 Σ' αυτό το στάδιο της συλλογιστικής, πρέπει εξάλλου να υπομνησθεί, όπως διαπιστώθηκε ανωτέρω στη σκέψη 134, ότι η τιμή του πωλούμενου με έγκυρο πιστοποιητικό γνησιότητας βοείου κρέατος Hilton στην αγορά ήταν συνήθως αισθητά υψηλότερη από την τιμή του πωλούμενου χωρίς το πιστοποιητικό αυτό κρέατος, η δε διαφορά της τιμής οφειλόταν στο ότι, για το βόειο κρέας που εισαγόταν εκτός της ποσοστώσεως Hilton, έπρεπε να καταβληθούν εισφορές της τάξεως των 10 DM ανά χιλιόγραμμο (βλ., ανωτέρω, σκέψη 10).
- 160 Οι τιμές που κατέβαλαν οι προσφεύγουσες για το εισαγόμενο με τα πλαστογραφημένα πιστοποιητικά γνησιότητας βόειο κρέας ήσαν περίπου οι ίδιες με τις ζητούμενες για το συνοδευόμενο από έγκυρα πιστοποιητικά βόειο κρέας Hilton, πράγμα που και η Επιτροπή δεν αμφισβητεί (βλ. επίσης, ανωτέρω, σκέψη 135).
- 161 Για τον λόγο αυτό, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι, από οικονομικής απόψεως, λόγω της υψηλότερης τιμής αγοράς του βοείου κρέατος Hilton είχαν ήδη καταβάλει, όσον αφορά τις επίμαχες εισαγωγές, τιμή περιλαμβάνουσα, κατά προσέγγιση, την επίδικη εισαγωγική εισφορά, πράγμα το οποίο η Επιτροπή δεν αμφισβητεί.

- 162 Είναι αληθές ότι η εμπιστοσύνη του υποχρέου στο κύρος πιστοποιητικού γνησιότητας το οποίο, κατόπιν μεταγενεστέρου ελέγχου, αποδεικνύεται πλαστό δεν προστατεύεται συνήθως από το κοινοτικό δίκαιο, διότι το ενδεχόμενο αυτό εμπίπτει στον επιχειρηματικό κίνδυνο (προπαρατεθείσες αποφάσεις Van Gend & Loos και Expeditiebedrijf Wim Bosman κατά Επιτροπής, σκέψη 17, Acampora, σκέψη 8, Mecanarte, σκέψη 24, και Pascoal & Filhos, σκέψεις 59 και 60).
- 163 Εντούτοις, εν προκειμένω, οι πλαστογραφίες είχαν ως αποτέλεσμα μεγάλες υπερβάσεις της ποσοστώσεως Hilton για τον λόγο και μόνον ότι η Επιτροπή παρέβη, κατά τα έτη 1991 και 1992, το καθήκον εποπτείας και ελέγχου της εφαρμογής της ποσοστώσεως. Υπό τις συνθήκες αυτές, οι πλαστογραφίες αυτές, οι οποίες εξάλλου ήσαν επαγγελματικού επιπέδου, υπερέβαιναν τον συνήθη εμπορικό κίνδυνο που πρέπει να φέρουν οι προσφεύγουσες, σύμφωνα με την παρατεθείσα στην προηγούμενη σκέψη νομολογία.
- 164 Δεδομένου ότι το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 πρέπει να εφαρμόζεται όταν οι συνθήκες που χαρακτηρίζουν τη σχέση μεταξύ επιχειρηματία και διοικήσεως είναι τέτοιες ώστε είναι ανεπιεικές να υποχρεωθεί ο επιχειρηματίας αυτός να υποστεί ζημία την οποία υπό κανονικές συνθήκες δεν θα υφίστατο (προαναφερθείσα απόφαση Coopérative agricole d'approvisionnement des Avignons, σκέψη 22), πρέπει να γίνει δεκτό ότι, εν όψει όλων των ανωτέρω, οι περιστάσεις της προκειμένης υποθέσεως συνιστούν ειδική περίπτωση, υπό την έννοια της εν λόγω διατάξεως, και ότι δικαιολογούν τη διαγραφή των εισαγωγικών δασμών.
- 165 Συνεπώς, η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως, κρίνοντας ότι οι παραβάσεις ως προς τον έλεγχο της εφαρμογής της ποσοστώσεως ουδαμώς μπορούσαν να αποτελούν ειδική περίπτωση.
- 166 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, όπως και ο πρώτος λόγος ακυρώσεως, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως, που αναφέρεται σε παράβαση του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, είναι βάσιμος.

- 167 Επομένως, χωρίς να χρειάζεται να αποφανθεί το Πρωτοδικείο επί του δευτέρου, του τετάρτου και του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, που αφορούν αντιστοίχως την παράβαση ουσιώδους τύπου, την παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και την παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, πρέπει να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 168 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα των προσφευγουσών.
- 169 Το Ηνωμένο Βασίλειο, παρεμβαίνον, φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής της 26ης Ιανουαρίου 1996, η οποία έχει ως αποδέκτη την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και αφορά αίτημα διαγραφής εισαγωγικών δασμών.

2) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

3) Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Vesterdorf

Moura Ramos

Mengozi

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Σεπτεμβρίου 1998.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf